

Vestitorul

ANUL II, Nr. 19 | APARE LUNAR | DECEMBRIE 1950

RUPTURA

Neînțelegerile care subminau existența Comitetului Național au luat însfârșit o formă concretă: o parte din membrii lui urmează pe Gen. Rădescu, ceilalți rămân solidari cu grupul partidelor. Regele, pentru moment, a crezut de cuviință să păstreze vechea formație, trecând peste demisiile care au avut loc. Concomitent s'a produs și o criză în sânul partidului național-țărănesc. Un grup important de național-țărăniști dela Paris, în frunte cu D-nii Răutu și Bunescu, refuză să solidarizeze partidul cu manipulațiile oneroase ale fondului Crețeanu. In acest valvârtej de opinii și desmembrări a găsit mediu prielnic de infiltrare și acțiunea carlistă. Se zice că fostul Rege Carol ar fi deblocat sume importante de dolari pentru a le pune la disposiția celor care ar lucra pentru interesele lui. „Făclia" maiorului Iliescu e plină de tămâieli la adresa fostului rege, iar la Paris apărătorii lui Martinian Ivanovici încearcă din nou să transforme biserica într'o citadelă carlistă.

Am rezumat fapte de cronicar. Ce poate alege din ele pribeagul român? O ruptură politică e fecundă în rezultate când e o ruptură de concepție, când țelul ei să este să sfârșească cu vechile metode și să înscăuneze o mentalitate nouă. Emigrația românească sufere de lipsa unui sens activ de trăire, de lipsa unei conduceri și a unei energii care să o fixeze pe pozițiile pe care se găsește neamul. Problema română din străinătate se reduce la două elemente: unitate și acțiune și una și alta în serviciul eliberării. Emigrația românească trebue să reproducă în sinea sa coordonatele din țară, să-și subordoneze fiecare moment de existență chinurilor pe care le încearcă Românii robiți. Cine nu se inspiră din durerea neamului, cine nu are ochii ațintiți spre drama din țară, nu poate întreprinde nimic viabil. Orice inițiativă politică trebue să dea întâietate și satisfacție ansamblului național pentru a-și justifica apariția și a trezi un ecou durabil în opinia publică.

Analizând faptele cari au determinat ruptura, constatăm că nici deoparte, nici de alta nu se vine cu argumente valabile actualei situații. Destăinuirile Gen. Rădescu se reduc la persoane și fonduri. Dar nu vine Gen. Rădescu să ridice steagul resurecției românești, spunând de pildă, că el pleacă din Comitet pentru a se întoarce la popor. Se relevează mai mult călcările de paragrafe ale părței adverse decât sfidarea care se adresează silnic din mijlocul acestui for națiunei întregi.

Grupării care a rămas pe vechea poziție i se poate adresa aceeași învinuire. Dece n'a putut lucra cu Gen. Rădescu? In numele căror idealuri împiedecate să se realizeze sub președinția Generalului? Motivele despărțirii au fost de natură superioară sau mult prea omenești pentru a li se face cinstea de a figura la lumina zilei?

Frângerea în două a Comitetului nu poate bucura pe nimeni. Cel mult pe pescuitorii în apă tulbure și pe agenții comuniști, camuflați în rezistențialiști. E o ruptură lipsită de „duhul marilor rupturi", cum spunea Ion Moța. Și asta ne trebue ca să biruim vrăjmașul.

Faptul poate servi cel mult ca punct de plecare al unei reexaminări a pozițiilor, a unei confruntări rodnice între toate forțele emigrației, după fiasco-ul pe care l-a înregistrat vechiul Comitet. Trebue să se strângă laolaltă toate bunăvoințele românești sub scutul Regelui, pentru a sălta neamul din impasul nefericit de astăzi. Trebue să ne alipim destinului românesc cât mai e vreme, pentru a nu atrage asupra bietului popor românesc urmări și mai crunte decât acelea prin care a trecut.

„O națiune nu e simpla adițiune a indivizilor care o compun; ea e un suflet, o conștiință, o persoană, o rezultantă vie."

Ernest Renan.

Partid și națiune

In zarva care s'a ivit în jurul Comitetului Național s'a adus vorba de anumite drepturi ce le-ar avea partidele de a reprezenta interesele națiunii. Mai deslușit spus, națiunea nu s'ar putea exprima decât prin mijlocirea lor. Principiul ar fi cu atât mai valabil în împrejurările actuale, când națiunea zace cu călușul la gură. Partidele ar constitui un fel de prelungire firească a voinței naționale în străinătate. Deaceea tot ce se face aici trebue să poarte pecetea de partid și tot ce se face împotriva lor, ipso facto, e un fel de înfruntare adusă națiunii.

Regimul democratic, prin natura lui, reclamă o multiplicitate de forțe politice în interiorul unei țări. Democrația face apel la conștiința politică a fiecărui individ, oferindu-i posibilitatea să se exprime prin mijlocirea buletinului de vot. Părerile individuale însă, pulverizate, luate una câte una, n'ar putea fi eficace în mecanismul statului, nu și-ar găsi o corespondență valabilă ca forță de guvernământ. Deaceea e necesar să apară niște organisme politice intermediare între individ și neam, care să facă triajul opiniilor particulare, grupându-le după înrudirea lor. Partidele îndeplinesc acest rol. Ele colectează energiile individuale, în marile curente de opinie. Ele înmănunchiază forțele disparate ale indivizilor în unități coherente și capabile de acțiune.

Din însăși procesul lor de naștere, din însăși necesitatea prezenței lor într'o democrație, rezultă că activitatea partidelor se desfășoară între două limite precise. Mai întâi, ele nu sunt formațiuni autonome, n'au un centru existențial propriu, ci viața lor atârnă de prefacerile pe care le suferă opinia publică a unei țări. Deaceea în democrațiile apusene, guvernele și partidele sunt atât de sensibile la oscilațiile opiniei publice. Partidele apar și dispar după nevoile predominante ale istoriei naționale într'un moment dat. Pe unele le pot sălta și pe altele — aceleași nevoi — le pot prăbuși. Numai națiunea e eternă, în vreme ce partidele îndeplinesc funcțiuni trecătoare în evoluția ei.

A doua limitare a activității partidelor provine din sfera țelurilor pe care le urmăresc. Un partid nu poate avea țeluri proprii, căci ele sunt organe intermediare și rolul lor este să valorifice țelurile neamului, transpunându-le într'o expresie politică adecvată momentului. Un partid e mare, când răspunde apelului istoric, când știe să se facă instrument al destinului național. E un non-sens ca un partid să-și fixeze obiective de lucru disociate de obiectivele națiunii. Sau, dacă se lasă antrenat în această direcție, își trădează propria lui misiune, își subminează propriile lui baze de existență, odată cu trădarea neamului. Ar însemna că națiunea a ajuns la deriva intereselor lui, și partea a trecut înaintea întregului. Nu numai că se înfrâng realitățile, și realitățile ignorate se răsbună, dar se săvârșește și un act de impietate națională.

Pornind dela aceste premise, recunoaștem imediat eroarea pe care o cultivă cu asiduitate reprezentanții din exil ai partidelor. Ei refuză să ia act de legea constitutivă a partidelor, refuză să se pună de acord cu sensibilitatea populară, modificată de viforul care s'a abătut asupra țării.

In împrejurările actuale, națiunea, opinia publică românească, a elaborat anumite îndrumări precise peste toți factorii politici, anumite coordonate de acțiune valabile în țară ca și în străinătate. Unitate, reclamă massa românească, strângerea tuturor Românilor în jurul singurului obiectiv care ne poate strânge laolaltă: desrobirea. Să dispară barierele artificiale, să dispară tot ce-a putut să ne despartă în trecut, pentruca cu puteri unite să trecem peste cea mai grea încercare a istoriei noastre. Consultând emigrația românească, răspunsul ar suna la fel: aceeași dorință de a se aduna toa-

(continuarea în pag. 2)

Aliatul necesar

Au trecut mai bine de şase ani dela anunţarea ofensivei adevărului. Se părea atunci că primejdia comunismului odată recunoscută, problema luptei ideologice va fi privită într'un spirit nou, cu o înţelegere sporită a întinderii sale. Se putea spera că ea va fi atacată pe un plan larg şi prin toate mijloacele posibile, astfel încât succesul să fie asigurat prin convergenţa unor eforturi corespunzătoare gravităţii problemei şi măreţiei scopului urmărit. Chiar de atunci însă, din felul în care obiectivele au fost enunţate şi limitele de acţiune schiţate rezulta că la baza acestei acţiuni sta convingerea, implicit exprimată, a unei slăbiciuni a comunismului, datorită procentului mare de adversari interni. Concepţia ofensivei adevărului pare să fie bazată pe aceste slăbiciuni interne şi este expresie a unui optimism, care neglijează elementele de soliditate relativă a comunismului, supraestimând fragilitatea frontului comunist. In bună parte au contribuit la formarea acestei imagini şi noii refugiaţi, care au prezentat lumii apusene numai aceste slăbiciuni, fără să fim în stare să completăm tabloul şi cu celelalte trăsături, astfel încât primejdia pe care o reprezintă comunismul să fie cunoscută obiectiv şi să determine măsuri adecuate. In loc de a vedea primejdia, se nutresc o serie de iluzii pe care experienţa le va destrăma cu brutalitate. Două dintre ele au şi fost confruntate cu realitatea: una este convingerea că războiul rece va putea dura dacă nu indefinit, cel puţin încă o generaţie; cea de a doua titoismul probabil al lui Mao Tse-tung. Sunt şi altele, care vor avea aceaşi soartă, dintre care menţionăm, fără a desvolta deocamdată convingerea că un comunism de tipul celui jugoslav ar putea constitui un antidot pentru comunismul de tip stalinist şi internaţionalist al Cominformului, sau convingerea că luptele pentru succesiunea lui Stalin vor da o lovitură de moarte comunismului.

Avem convingerea nesdruncinată în victoria libertăţii împotriva tiraniei, a spiritului împotriva materialismului, a creştinismului împotriva întunerecului. Erorile care se fac şi se vor mai face, nu vor face altceva decât să întârzie victoria finală şi să mărească preţul în sânge şi suferinţe care trebuie plătit pentru ea. Dacă astăzi se aud tot mai des persoane de răspundere care exclamă: dacă am fi ştiut toate aceste lucruri acum câţiva ani, sau: dacă am fi ascultat cele ce ni se spuneau, aceasta nu înseamnă încă deocamdată că vom fi ascultaţi cu mai multă atenţie şi cu mai multă înţelegere. Suntem departe conştienţi de dificultăţile care împiedică glasul nostru să fie auzit, iar când este auzit să fie pus în seamă. Totuşi evenimentele înfruntând cu brutalitate iluziile şi prejudecăţile ne impun cu necesitate soluţiile. Uneori sunt tocmai cele pentru care noi militam.

Este greu de făcut după un timp atât de scurt un bilanţ al realizărilor războiului ideologic. Se poate însă de pe acum pune întrebarea dacă apelul Preşedintelui Truman a declanşat energiile pe care urmărea să le angajeze în această ofensivă şi dacă cele angajate sunt pe direcţie bună.

In ceeace priveşte contra-propaganda în ţările dominate de comunism, s'au mărit, de altfel într'o măsură destul de redusă, mijloacele puse la dispoziţia Vocei Americei şi s'a intrat în funcţiune postul Europa Liberă, sprijinit de iniţiativa particulară. Această limitare la vehicolul sonor al undelor este expresia unei totale lipse de imaginaţie şi de îndrăsneală, în această luptă a războiului, fie el cald sau rece. Este o atitudine comodă, fiindcă efectul transmisiunilor nu poate fi deocamdată verificat, iar lipsa eficienţei lor este întrepătată de existenţa unui efort sovietic masiv de a acoperi aceste transmisiuni, printr'o reţea deasă de emiţătoare care le sabotează prin sgomotele emise pe aceaşi lungime de undă. Atitudinea aceasta s'ar putea compara cu aceea a unui comerciant sau industriaş, care în loc să cunoască piaţa şi să lupte pentru a câştiga clientul posibil, s'ar face simple speculaţii asupra ei, aşteptând până ce acesta s'ar interesa de produsele sale. Ea este la polul opus al atitudinei ruseşti, care este activă. Ceeace este de neconceput pentru un American în afaceri, ceeace ar fi de necon-cepnt pentru un candidat în alegeri, este se pare o atitudine normală, atunci când se pune problema de a câştiga nu bani, ci simpatie, înţelegere pentru modul de viaţă american, pentru idealurile pentru care America este gata să lupte.

Neglijarea a o serie întreagă de aspecte, metode şi mijloace ale războiului psihologic este o consecinţă a unei atitudini, noi credem că numai momentană, de pasivitate, numai în parte depăşită (cazul Coreei) şi care are la bază convingerea că prin temporizare, cauza libertăţii nu are decât de câştigat. Limitarea războiului psihologic la un război al undelor este o speculare asupra curiozităţii celor separaţi atât de efectiv de restul lumii. Fără această curiozitate, care determină deschiderea aparatului de radio, nimic nu există, oricât de bun ar fi programul emis. Dar se ţine prea puţin seama că în calea satisfacerii acestei curiozităţi dictatura ridică o serie de obstacole. In afară de bruiajul pe care l-am menţionat mai sus, şi de gravitatea consecinţelor în cazul când reţeaua de delatori identifică un ascultător al posturilor streine, sunt aplicate şi alte mijloace mai radicale. Nu se mai pot cumpăra decât aparate de tip popular, cu care nu se pot asculta decât posturile locale. Se construiesc tot mai multe reţele de amplificatoare, în care ascultătorul nu mai are în locuinţa sa, decât difuzorul legat de aparatul supus controlului unui membru sigur de partid. In sfârşit vechile aparate de radio câte mai există şi câte mai funcţionează sunt sigilate astfel încât nu mai pot recepţiona decât anumite posturi. Când toate aceste măsuri vor fi suficient generalizate, ele vor completa sistemul de izolare a ascultătorilor potenţiali.

Dar în afară că este comodă, concepţia de limitare a războiului psihologic la radiofonie este şi nepractică. Nu numai pentrucă într'o bună măsură relaţia emiţător-receptor nu se realizează, pentru motivele enumerate mai sus, dar şi pentru un motiv principial: se pune problema de a câştiga psihologic oameni care sunt dinainte câştigaţi cauzei. Prin simplul fapt că cineva este curios să asculte Vocea Americei, Londra sau Parisul, înfruntând riscurile posibile, el se aşează între cei care preţuiesc libertatea, au nostalgia ei şi speranţa de a o revedea revenind. A mai convinge pe aceşti oameni este un efort superfluu. Sunt oameni care pentru a deveni anti comunişti nu au nevoie să afle adevărul asupra lumii apusene. In această privinţă putem afirma că o bună parte a rezistenţei, a celor deveniţi adversari ai regimului aproape fără voia lor, s'ar prăbuşi dacă anumite realităţi din apus ar fi cunoscute. Ne amintim cazul unui ofiţer, scos din armată în 1946, care ne afirma că dacă ar fi sigur că regimul comunist durează mai mult de doi ani, dacă speranţa sa că răsboiul va isbucni în curând ar fi înşelată, s'ar aranja cu regimul, ar adera la partid şi l-ar servi cu lealitate. Speranţa că răsboiul va isbucni în curând era însă întreţinută de propaganda rusească, oricât ar părea aceasta de paradoxal şi nu de Vocea Americei sau de Londra. Pentru oamenii supuşi la o presiune psihologică ca aceea exercitată de comunism timp de ani de zile, nu se mai pune problema cunoaşterei adevărului asupra Statelor Unite. Problema pe care şi-o pune un astfel de om este dacă în cursul scurtei sale existenţe, acolo pe pământul României el poate aştepta ceva dela viaţă şi altfel decât împăcându-se cu regimul, acceptând unul din numeroasele prilejuri pe care totuşi acesta le mai oferă.

Aceasta explică scena la care am asistat de nenumărate ori: după ce sunt difuzate ştirile, oamenii închid aparatul, uneori cu un oftat de dezamăgire şi de descurajare pentru lipsa de interes a restului programului. Programul de „informare" cu aparenţă de perfecţiune profesorală ar avea un sens dacă ascultătorii ar avea posibilitatea să folosească materialul transmis pentru desbateri libere. Cel care ar face nu acest lucru, ci ceva mult mai puţin, dacă ar repeta numai ceva din cele auzite, ar fi „demascat", adică denunţat ca răspânditor de svonuri false, de către unul din mulţii aspiranţi la posturi de partid.

Aşa cum apare actualmente nu numai răsboiul psihologic, dar întreaga politică a Statelor Unite s'ar părea că tinde să verifice propaganda rusească în care Statele Unite sunt prezentate drept campioane ale restaurării tale quale a stărilor anterioare şi nu drept campioană a cauzei libertăţii şi progresului împotriva obscurantismului şi teroarei. Restaurarea fără schimbări nu mai este însă posibilă.

Cauza lumii apusene are nevoie în spatele cortinei de fier de adversari activi ai regimului. Categoria persoanelor excluse din actuala societate comunistă pentru simplul fapt al apartenenţei la clase foste beneficiare nu pot prelua această sarcină. Structura lor a fost statică şi conservatoare, fără a resimţi nedreptăţile sociale existente şi fără a resimţi nevoia de a creia o societate mai stabilă prin înlăturarea lor. Consecinţă a lipsei de contact cu massa celor necăjiţi a fost lipsa de ţinută şi de energie a cadrelor partidelor politice, care parte s'au lăsat manevrate, iar parte au fost lovite fără să schiţeze vre-un gest de apărare. Nimeni nu este gata să moară, sau chiar numai să sufere, pentru bani sau pentru avantagii

(continuarea în pag. 3)

Partid şi naţiune

(urmare din pag. 1)

tă lumea într'un front unic al rezistenţei româneşti. Partidele care se proclamă mandatarii democraţiei româneşti, dece nu dau ascultare verdictului naţional, dece întreţin prin formele juridice perimate acţiunea de desbinare între Români? Unde e consecvenţa?

Apoi, de unde îşi iau partidele reprezentate în comitet dreptul de a se proclama unicele reprezentante politice româneşti în străinătate? Şi a opune veto altor formaţiuni? Dacă opinia publică decide de soarta partidelor, dacă voinţa cetăţenească reprezintă instanţa supremă care reglează cursul lor şi dacă aceast opinie e dispusă să deschidă credit şi altor formaţiuni — după cum îi dictează necesităţile ei — dece ignorează drepturile mulţimii? Dece contestă celorlalţi Români dreptul reprezentării?

Presupunând mai departe că reprezentarea partidelor în comitet ar fi valabilă — ceeace nu e adevărat căci s'a realizat pe bază de exclusiune arbitrară a celorlalţi Români — ea trebue onorată prin acţiuni rodnice în serviciul neamului. Partidele trebue să polarizeze năzuinţele neamului, căutându-le formule de realizare în concret. Una e a avea pe buze ideea desrobirii şi cu totul altceva este a elabora mijloacele care să ducă la triumful ideii. Când partidele îşi recunosc filiaţiunea naţională, acest îndemn devine aproape banal; dar când partidele se hipostasiază în unităţi autonome, detaşate de neam, atunci se încarcă de reflexe egoiste, nu mai sunt capabile de nicio jertfă şi trăiesc din speculaţii asupra substanţei naţionale.

Partidele, pentru a nu greşi calea, să se întoarcă la regula lor constitutivă: dela popor şi pentru popor.

Planuri de cucerire

Din momentul în care Petru cel Mare a lăsat ca moştenire, scrisă sau apocrifă, faptul nu are relevanţă istorică, faimosul său testament politic, şefii Statului moscovit, ţari sau dictatori, au simţit o deosebită predilecţie pentru planurile de cucerire mondială. Dacă, dealungul ultimelor veacuri, metoda de formulare şi de încercare de punere în practică a variat, esenţa acestor planuri a fost necontenit aceiaş. Odinioară, aceste planuri de cucerire se făceau în numele raţiunii de stat, în numele celei de a Treia Rome a călugărului Filoteu, a panslavismului sau a panortodoxismului. In vremea noastră ele se ascund sub numele răsunător al democraţiei populare, al Internaţionalei comuniste şi al pacifismului moscovit. Desigur, între Petru cel Mare şi Stalin există o singură diferenţă de grad, nu o diferenţă calitativă. In timp ce Testamentul lui Petru cel Mare punea problema cucerirei mondiale pe calea armelor şi a diplomaţiei ruseşti, Stalin ascunde aceleaşi obiective sub un număr mai mare de formule şi piruete propagandistice, ceiace dovedeşte că, de câteva secole încoace, oamenii stepei au câştigat în ipocrizie asiatică.

Pentru a dovedi substanţa politicei brutal imperialiste a Moscovei, nu avem nevoie de documente revelatoare, nici de declaraţii solemne care să îndrumeze paşii ţarului roşu de astăzi. Practica politica moscovită din momentul în care Stalin s'a căţărat în vârful puterii, constituie o dovadă atât de evidentă, încât nu mai este nevoie de documente solemne. Dar politicei ruseşti i-au plăcut întotdeauna planificările şi lui Stalin, atât de metodic şi de „revoluţionar", i-au plăcut planificările, mai mult decât oricărui ţar pravoslavnic. Există, ca atare, un mare număr de documente, care proclamă fără greş politica imperialistă a Moscovei şi ambiţiile sale de dominaţie mondială. Senzaţionale sunt, din acest punct de vedere, memoriile ultimului şef al serviciului de contraspionaj american, Ellias Zacharias, care s'au publicat în numeroase ziare din Apus. In aceste Memorii, ni se revelează discuţiile care au avut loc într'o faimoasă reuniune secretă a Biroului politic moscovit, la 28 Ianuarie 1948. Colonelul Khralov, membru al subcomisiei speciale militare pe care o prezidează bătrânul mareşal Voroşilov, care a asistat la acea reuniune şi la altele posterioare de mare importanţă şi care a predat mareşalului Rokosovski, viitor dictator al Poloniei, planurile şi deciziile acelor reuniuni, cu privire la Europa, a fost cel care, evadând din Rusia, a înmânat acele planuri serviciului de spionaj american. Astfel s'au aflat planurile de cucerire sovietică în Europa, discutate în cursul anilor 1948 şi 1949. Pentru Stalin şi pentru consilierii săi, Europa se prezintă ca o pradă uşor de stăpânit, adică în aceiaş situaţie în care o socotea ajunsă Petru cel Mare, în Testamentul său. Pentru Stalin, Hitler a căzut fiindcă a avut aliaţi slabi şi Statele Unite vor cădea şi ele fiindcă aliaţii lor europeni sunt slabi şi „trebuie să se alimenteze în fiecare zi cu transfuziuni de sânge american". Pe de altă parte, după acelaş criteriu al lui Stalin, numai Polonia, Cehoslovacia, Ungaria şi Bulgaria, vor putea face faţă Franţei, Italiei, Belgiei şi Olandei. Un alt element cu care contează strategia moscovită, ar fi deficienţa teoretică a strategiei americane de război, după informţiile generalului rus Sarayev, ataşat militar la Washington şi ale colonelului Anatol Galkovsky. Este vorba, în linii generale, de planuri care se bazează pe un dispreţ aproape total al potenţialului duşman. Este aceasta o atitudine tipică în orice politică imperialistă belicistă, o atitudine care făcea ca înaintaşul lui Stalin, ţarul Petru, să socotească Europa drept o lume putredă, uşor de supus. Din planurile formulate în reuniunile Politbiuroului, în cursul ultimilor ani, s'ar deduce că Statele Unite sunt incapabile de o mobilizare civilă masivă şi incapabile să facă faţă unui mare atac rusesc contra bastionului american, care ar trebui să aibe loc între 1954—56. Dar mai cu seamă contează Stalin pe factorul economic. După rapoartele făcute de consilierul său economic de încredere, Tcheprakov, Stalin crede ferm în sărăcirea progresivă a muncitorilor din ţările capitaliste şi în marea criză economică a Statelor Unite.

Desigur că, în funcţie de această teorie a inferiorităţii adversarului, nimic n'o împiedică pe Rusia Sovietica să-şi traseze planurile de cucerire mondială. Nici măcar bazele complet false ale acestei teorii, întrucât mentalitatea imperialistă sovietică se bazează pe războiul de cucerire şi un război de cucerire nu poate concepe credinţa în superioritatea adversarului. Nu ştim în ce măsură evenimentele din Coreea au modificat planurile Kremlinului. Este probabil ca numărul coloneilor Khralov să sporească şi cu ei şi ştirile asupra obiectivelor imediate ale Biroului politic. Este cert că planurile de cucerire sunt una cu politica sovietică. Mihail Eminescu, marele nostru poet şi profet naţional, unul din cei mai profunzi înţelegători ai fenomenului rusesc, definea acum optzeci de ani în mod magistral această tendinţă. „Ruşii, spunea Eminescu, sunt sub dominarea unui deşert sufletesc, a unui urît care în face să caute în cuceriri ceeace n'au înlăuntrul lor . . . Există testamentul lui Petru cel Mare sau nu există, el există în capetele a mii de oameni care dau tonul în Rusia." Şi cine dă tonul acum în Rusia, sunt un pumn de tirani sângeroşi care urmăresc sclavia universală a oamenilor şi a popoarelor.

Aliatul necesar

(urmare din pag. 2)

materiale. Nu au poziţia morală aceste cadre de a constitui o rezistenţă şi de a trece mâine la lupta armată, fiindcă nu pot cere celor care au suferit mizeria, foamea şi bolile să lupte pentru a readuce o stare de lucruri în care partea lor va fi din nou aceeaşi, mai ales după ce o prapagandă stăruitoare, exploatând cu dibăcie neajunsurile trecutului, spune mereu că acea stare nu era dreaptă. Aceasta explică politica braţelor încrucişate preconizată de membrii Comitetului nostru Naţional şi explică de ce eforturile anglo-americane rămân exclusiv în sectorul informaţiilor, fără să treacă la organizarea unui aliat în spatele frontului inamic, a cărui importanţă o vor descoperi iarăşi prea târziu. Duşmanii implacabili ai comunismului, singurii de care el se teme şi singurii în stare să-i dea lovituri care să-l sguduie sunt cei care stau pe poziţie nu pentru recâştigarea unor privilegii pierdute, ci pentru apărarea fiinţei neamului şi a patrimoniului lui spiritual, cei al căror conflict cu comunismul este de o natură mai adâncă şi ireductibil. Pentru ei nu se pune problema justificării luptei, nici a hotărârii de a o da în orice condiţii şi cu orice sacrificii, ci numai probleme de tehnică şi de eficienţă.

Cei care sunt obişnuiţi să gândească în termeni de mijloace materiale, sunt paralizaţi în clipa când aceste mijloace materiale le sunt confiscate. Evenimentele vor arăta că trebuie să se facă apel la cei care sunt în măsură să se facă ascultaţi în rândurile celor dintre cari astăzi comunismul îşi recrutează partizanii: tineretul, muncitorii, ţărănimea săracă. Precum şi în rândurile astăzi amorfe şi terorizate. Este semnificativ faptul că aproape toţi cei care vin în streinătate cu gândul de a participa la lupta împotriva Rusiei Sovietice, caută să dovedească o legătură cu Mişcarea Legionară, dacă nu prin activitate proprie, cel puţin prin legăturile sale de rudenie sau de prietenie cu legionari.

Necesitatea de a face faţă evenimentelor va impune studierea cu seriozitate a situaţiei. Dacă se vor căuta mijloace, metode şi soluţii noi, ele se vor găsi.

Un nou lagăr de muncă forţată a luat fiinţă la Vlahiţa, în apropiere de Miercurea-Ciuc, localitate având de mult o tristă faimă în această privinţă.

Prizonierii dela Vlahiţa — printre ei sunt şi numeroşi preoţi şi călugări uniţi — lucrează în minele de pirită din masivul Harghita. Condiţiunile de viaţă sunt identice cu acelea din ocnele şi puşcăriile regimului. La Vlahiţa nu există nici medic şi nici „infirmerie", bolnavii aşteptând cu resemnare ceasul morţii. Comandant al acestui lagăr de exterminare este un oarecare Andras Andras, ungur din partea locului.

Episcopul de Oradea Nicolaie Popovici, *a fost demis din funcţiune „pentru interese superioare ale Bisericei" şi în urma unei hotărâri a Sinodului prezidat de „patriarhul" Justinian Marina. Faptul că acel care a sezisat Sinodul în acest caz nu este altul decât preotul apostat Traian Belaşcu, astăzi vicar general al Mitropoliei Ardealului desvăluie pentru ce anume „interese superioare" a fost demis episcopul de Oradea.*

Acest ierarh al Bisericei Ortodoxe n'a voit să lovească în clericii şi credincioşii uniţi deosebit de numeroşi în regiunea Bihorului manifestând o adâncă înţelegere şi blândeţe faţă de ei.

Desbrăcat de haina episcopală, Nicolaie Popovici a fost „condus" la mânăstirea Crasna. In R. P. R. mânăstirea a devenit pentru clerici ceeace pentru mirean este domiciliul sub supraveghere: anticamera puşcării.

Informaţii

Pregătirea răsboiului subteran. Revista americană „Newsweeck", care e deobiceiu bine informată, anunţă că în urma experienţelor făcute în Coreea, Pentagonul a început să acorde organizării răsboiului de guerilla un rol important în planurile sale. Unităţi speciale de luptă vor fi instruite pentru iniţierea tehnică şi ajutorarea formaţiilor de guerilla din ţările ocupate de Ruşi. Diferite naţiuni străine vor fi studiate temeinic, pentru a determina ce grupări locale reprezintă efectiv acţiunea de rezistenţă. Un program special prevede antrenarea de detaşamente de paraşutişti care vor avea misiunea să atace centrele industriale şi militare inamice.

Dificultăţile de recrutare în America. Revista elveţiană „Die Wochenzeitung" reproduce după „U. S.-News and World Report" o statistică surprinzătoare pentru o ţară care-şi face un titlu de glorie din standardul de vieaţă ridicat şi instituţiile sale democratice. Numărul celor respinşi de către comisiile de recrutare depăşeşte uneori 60% Cauzele: 27% sunt respinşi pentrucă sunt găsiţi inapţi fiziceşte; 21% sunt consideraţi neevoluaţi sub raport intelectual şi afectiv; în fine, ceeace e mai grav, 12% dintre tinerii între 18 şi 25 de ani au fost condamnaţi pentru delicte de drept comun.

Buget record. Pentru anul 1952, bugetul militar american va atinge o sumă de 66 miliarde dolari. După evaluări preliminare, cotele prevăzute pentru echiparea celor trei arme sunt: 24 miliarde dolari pentru armata de uscat, 23 miliarde pentru aviaţie şi 19 miliarde pentru marină. Experţii militari admit că aceste sume sunt prea mari pentru a fi absorbite chiar de capacitatea uriaşă a industriei americane.

Duplicitatea lui Tito. Apelului de ajutor lansat recent de Tito i se va răspunde în parte prin acordarea unui împrumut de către Banca Internaţională, iar America va furniza alimentele necesare prevenirii unei foamete generale în Jugoslavia. Totuşi, rezistenţa împotriva regimului Tito a crescut în cercurile americane, care nu sunt convinse că acesta a rupt defintiv relaţiile cu Rusia. Aceleaşi temeri se observă şi în alte ţări. Astfel, guvernul belgian a interzis în ultimul moment livrarea utilajului unei fabrici de textile Jugoslaviei.

Unificarea serviciilor de propagandă americane. Sub numele de National Psychological Strategy Board (N.P.S.B.) a luat naştere un nou comitet director de propagandă în America care va coordona activitatea serviciilor de resort de până acum. Deşi controlat de State Departament, comitetul va include reprezentanţi ai ministerului apărării naţionale şi ai serviciului secret al armatei. Se afirmă că noul organism va reuşi să dea mai multă eficacitate propagandei americane în cadrul ofensivei adevărului anunţată de preşedintele Truman şi că în acest scop va fi extins şi programul emisiunilor „Vocei Americei".

Generalizarea fabricărei bombei atomice. Gordon Dean, preşedintele comisiei energiei atomice a Statelor Unite, a declarat, în cursul unui interview, că în cel mult zece ani vor putea şi ţările mici să producă bombe atomice, procedeele de fabricaţie simplificându-se rapid.

Planul cincinal. Cu toate că planul cincinal sovietic în curs se sfârşeşte în anul aceste, Moscova n'a făcut până acum nici o aluzie asupra ţelurilor economice de realizat în următorii cinci ani. Se pare că propaganda bolşevică va încerca în viitor să galvanizeze elanul productiv al masselor proletare prin popularizarea de proecte speciale spectaculoase, cum ar fi construcţia celor două centrale hidroelectrice dela Kuibişev şi Stalingrad.

Stalin îşi caută feciorul. Ziarul „Sowjetkaya Armija", organul trupelor roşii de ocupaţie în Germania, a publicat o scurtă notiţă în care anunţă că Stalin oferă un premiu de un milion de ruble descoperitorului mormântului fiului său care a murit într'un lagăr de prizonieri din Bavaria în 1944. „Die Weltwoche" scrie că moartea băiatului lui Stalin, luat prizonier de Germani în Iulie 1941, nu e confirmată şi că sunt indicii că acesta ar fi preferat după capitulare să şi piardă urma în vreo ţară din Vest.

C R O N I C A

Un mare discurs

La San Francisco, în Memorial Opera House, acolo unde acum cinci ani s'a întemeeat Organizaţia Naţiunilor Unite, preşedintele Truman a rostit un mare discurs.

Pentru lumea înfrigurată de spaima unui nou răsboiu, pentru popoarele care gem în sclavia sovietică, cuvântarea preşedintelui aduce o asigurare şi o nădejde. Asigurarea că civilizaţia creştină nu va fi lăsată pradă hoardelor întunerecului şi nădejdea, pentru popoarele azi oprimate, că ziua eliberării se apropie.

„Nu ne vom îngădui niciun răgaz în urma victoriilor câştigate în Coreea", spune dl Truman, căci „noi ţinem la independenţa noastră şi vom sacrifica tot ce avem pentru a o păstra".

„Trebue să nu uităm că noi nu mărim forţele noastre armate de dragul de a o face. Mărim puterea armată pentrucă Uniunea sovietică nu ne îngădue altăceva. Dacă Uniunea sovietică vrea cu adevărat pace, ea ar putea-o vădi — şi ea putea să facă această dovadă dela 25 Iunie încoace — aliindu-se celorlalte naţiuni pentru a invita pe Nordcoreeni să depună armele. Dacă Uniunea sovietică vrea cu adevărat pace, ea o poate dovedi ridicând cortina de fier şi lăsând liberă circulaţia informaţiilor şi ideilor".

Aceste declaraţiuni h o t ă r î t e ale preşedintelui Statelor Unite sunt determinate de conştiinţa că libertatea lumii şi viaţa unei civilizaţiuni sunt serios ameninţate.

„Aici, la San Francisco, acum cinci ani credeam că Uniunea sovietică va colabora cu noi la efortul de reconstrucţie a unei lumi pacifice. Dar imperialismul comunist a decis altfel. In loc de a lucra cu celelalte guverne în respect reciproc şi cooperare, Uniunea sovietică a căutat să-şi extindă propriul control asupra celorlalte popoare. Ea s'a cantonat într'un nou colonialism, de stil sovietic. Acest colonialism a pus până în prezent sub controlul său absolut şi sub exploatarea sa numeroase ţări care înainte erau libere. Mai mult, Uniunea sovietică a refuzat să coopereze şi a interzis sateliţilor săi să colaboreze cu naţiunile pe care ea nu le putea controla".

Dacă încercările de până acum, în speranţa că buna credinţă va învinge, au dat greş, de data aceasta Statele Unite, prin glasul preşedintelui lor, iau atitudine fermă.

„Atâta vreme cât va subsista această stare de lucruri, oamenii liberi ai lumii nu au altă soluţie pentru a rămâne liberi decât să se opună forţei prin forţă. Atâta vreme cât Uniunea sovietică nu dă dovada reală a intenţiilor sale pacifice, suntem hotărîţi să creem o putere defensivă comună a lumii libere. Aceasta este soluţia pe care am adoptat-o. Am adoptat-o cu tărie şi curaj".

De bună seamă acest limbaj este ţinut în urma nenumăratelor desamăgiri încercate în nesfârşite tratative diplomatice.

Discursul dela San Francisco este mare pentrucă anunţă conştiinţa onoarei ce impune unei mari naţiuni să-şi respecte cuvântul şi să-şi împlinească datoria ce-i incumbă din cuvântul dat. Din această conştiinţă a onoarei decurge conştiinţa puterii pe care ţi-o dă totdeauna o cauză dreaptă.

Dacă preşedintele Truman a fost fără cruţare, fără umbră de şovăială în demascarea Uniunii sovietice, a metodelor şi intenţiilor sale, dacă a desvăluit fără menajare toate manevrele odioase ale U.R.S.S., dacă a denunţat toată făţărnicia propagandei sovietice, dacă a enunţat hotărîrea de a realiza pacea prin O.N.U. şi dacă întru realizarea acestei păci a făgăduit că nu va cruţa niciun efort, discursul său este însă mare prin precizarea: „n o i v r e m p a c e a, î n s ă o p a c e b a z a t ă p e d r e p t a t e".

Faţă de pacea de echilibru atât de des enunţată şi făgăduită, pacea pretinsă prin discursul său, de către d. Truman, este pacea unui mare gânditor politic. Pacea bazată pe d r e p t a t e este singura pace adevărată, durabilă. Pacea bazată pe echilibru este — cum a fost totdeauna în trecut — pacea pregătitoare a răsboiului următor.

Extinderea răsboiului în Asia

După succesul relativ repurtat de Republicani la alegerile pentru Congres se crede că politica externă a Statelor Unite îşi va deplasa centrul de greutate în Asia. Evenimentele au luat-o însă înaintea programelor de partid şi au impus Americei să arunce forţe puternice împotriva sateliţilor sovietici de pe continentul asiatic, în timp ce Rusia continuă să menţină relaţii diplomatice cu puterile vestice.

Intervenţia din Coreea a fost socotită o eroare militară, indispensabilă din punct de vedere politic. Dar odată angajat răsboiul în Asia, se pune invers întrebarea, dacă America îşi poate permite luxul de a aştepta ca Rusia să ia iniţiativa ostilităţilor în Europa.

Campania din Asia are de învins multe greutăţi printre care cele mai importante sunt: lungimea liniilor de aprovizionare, lipsa căilor de comunicaţie, necunoaşterea terenului, clima şi mai ales rezervele inepuisabile de material uman ale inamicului, care nu-şi face nici un fel de problemă din sacrificarea neraţională de vieţi omeneşti. Superioritatea în oameni nu apare atât de sdrobitoare, dacă se are în vedere posibilităţile industriale locale neînsemnate. Sutele de divizii chineze sunt redutabile numai în măsura în care Sovietele le asigură echiparea. Pe de altă parte, nu e mai puţin adevărat că o armată care poate fi reînprospătată neîntrerupt cu recruţi din uriaşa massă de 450 de milioane de oameni va rezista unui inamic superior înarmat.

Generalul Wademayer, fostul şef de stat major al lui Ciang Kai Sek, a scos în evidenţă după semnalarea primelor unităţi regulate chineze în Coreea pericolele unei angajări totale a Statelor Unite în China, unde eficacitatea bombelor atomice e îndoelnică. Propaganda postului de radio din Peking a preluat acest argument, afirmând cu cinism că întrebuinţarea întregului stoc de bombe atomice americane n'ar nimici mai mult de 5% din populaţia chineză. Aglomeraţiile urbane sunt puţine şi dotate cu stabilimente industriale rudimentare. Deci massele chineze ar rămâne disponibile, iar uzinele ruseşti, la adăpost de bombardamente, le-ar furniza armamentul necesar pentru măcinarea forţelor aliate.

E posibil ca aceste calcule să şi le facă şi Rusia când anunţă pe de o parte ridicarea producţiei de oţel la 50 de milioane de tone, iar pe de altă parte sugerează convocarea unei conferinţe a celor patru puteri care să restabilească pacea în Europa. Refuzul net cu care propunerile sovietice au fost întâmpinate la Washington arată însă că guvernul american e conştient de indivizibilitatea răsboiului anticomunist şi că nu-şi va uza resursele în Asia, lăsând producţia de răsboiu sovietică să lucreze nestingherită. Dilema desnodământului încordării dintre Rusia şi America e limpede: dacă Rusia va întârzia agresiunea în Europa pentru a câştiga întâi Asia, va trebui să o facă America Sovietele, pentru a nu pierde şi Europa şi Asia.

E X T E R N A

Invadarea Tibetului

De trei decenii, statul teocratic tibetan — deşi formal sub suzeranitatea Chinei — s'a bucurat de o autonomie completă. Invazia trupelor lui Mao Tse a fost considerată deaceea doar ca o acţiune destinată să refacă prestigiul regimului din Peking, sdruncinat de inactivitatea dovedită de acesta în faţa succeselor armatei Naţiunilor Unite în Coreea. Intervenţia de mai târziu a diviziilor manciuriene a dovedit contrariul.

Primul efect al invadării Tibetului a fost înrăutăţirea raporturilor cu India. Pandit Nehru, care s'a complăcut până acum în rolul de campion al solidarităţii asiatice şi de mijlocitor între Est şi Vest, s'a văzut redus peste noapte la adevăratele sale dimensiuni politice, ale şefului unui stat tânăr, sfâşiat de disensiuni interne şi căruia îi lipsesc elementele de forţă reală, pentru a putea sta pe picior de egalitate cu marile puteri tradiţionale. Totuşi serviciile pe plan diplomatic aduse de către India Chinei au fost apreciabile. Se ştie că, pentru păstrarea armoniei între membrii Commonwealth-ului, Anglia a trebuit să secondeze India în hotărârea de a recunoaşte guvernul Mao Tse-tung şi să sprijine propunerile făcute în favoarea Chinei de către delegatul indian la U.N.O. Atitudinea Indiei dela declararea răsboiului din Coreea s'a apropiat mai mult de punctul de vedere chinez şi a culminat în refuzul de a participa la lucrările comisiei instituite de Naţiunile Unite pentru reglementarea situaţiei din republica coreană după trecerea paralelei 38.

E greu de crezut aşa dar că o simplă chestiune de prestigiu sau chiar intenţia de a exercita prin vecinătatea directă o influenţă mai puternică asupra agitaţiilor organizaţiilor comuniste indiene ar fi fost motive suficiente pentru intervenţia militară în Tibet. Pierderea prieteniei Indiei cântăreşte mult mai greu decât aceste avantaje problematice.

Nici atracţia exercitată de bogăţiile posibile ale subsolului tibetan nu e un argument valabil. Nu s'au făcut nici un fel de prospecţiuni pentru a stabili natura şi valoarea acestor bogăţii şi apoi, în cazul când ar exista, exploatarea lor ar fi legată de dificultăţi enorme. Insăşi imensele rezerve subterane chineze nu pot fi exploatate din cauza lipsei de capital şi căi de comunicaţii.

Ocuparea Tibetului urmăreşte numai obiective strategice imediate. Peisajul lunatic al imensului pustiu tibetan e foarte potrivit pentru instalarea de baze aviatice, care ar asigura forţei aeriene ruseşti controlul Indiei, Burmei şi Siamului. Faptul că Mao Tse a întreprins cucerirea Tibetului în pragul iernii, când se cunosc dificultăţile pe care le are de întâmpinat un corp expediţionar într'un ţinut cu temperaturi care coboară în luna Ianuarie până la 50 grade sub zero şi inaccesibil în acest anotimp aprovizionării din afară, mai dovedeşte încă altceva, şi anume că generalizarea răsboiului din Asia e aşa de apropiată încât amânarea opraţiilor de invazie până în primăvară ar fi contravenit urgenţii planurilor de răsboiu sovietice.

„La Constitution"

Cea de a patra republică franceză a intrat la 13 Octombrie în al cincilea an de existenţă, însă însănătoşirea aşteptată după declararea ei nu a avut loc, Franţa continuând să sufere de aceleaşi stări morbide ca şi sub a treia republică.

E un paradox că tocmai ţara marei revoluţii republicane a suferit cel mai mult de pe urma regimului care s'a impus ca model aproape în toată lumea. S'a vorbit mult timp de o decadenţă biologică a poporului francez — temă pe care au agitat-o în deosebit sociologii germani dela 1870 încoare Evoluţia demografică din ultimii ani a infirmat această teză. S'a căutat explicaţia eclipsei prestigiului de altădată al Franţei în apariţia noilor puteri continentale. Constatare adevărată în parte, dar care nu poate justifica instabilitatea internă. S'a reproşat economiei franceze incapacitatea de adaptare la ritmul revoluţiei industriale moderne. Geniul financiar francez a compensat însă mereu handicapul productivităţii, cum se vede şi din bilanţurile comerciale favorabile. Remarcabil în această privinţă e că numai în quartalul expirat excedentul rezultat din schimburile de mărfuri cu străinătatea a fost de 150 de milioane de dolari. Criza reală şi în vremea republicei a patra a rămas aceiaşi, criza de regim. Republica franceză a oferit în permanenţă tabloul instabilităţii guvernamentale, ineficacităţii progresive a aparatului de stat şi rigidităţii concepţiilor urmate în politica externă. Viaţa politică a fost redusă practic la jocul steril din parlament, unde violentele dispute dintre diversele facţiuni maschează numai solidaritatea existentă între profitorii regimului. Pe bună dreptate constata André Tardieu că l e p e u p l e s o u v e r a i n a devenit l e s o u v e r a i n c a p t i f, prizonierul politicenilor de profesie.

Incercarea mareşalului Pétain de a produce o reînoire a Franţei a eşuat din cauza vitregiei împrejurărilor în care a fost întreprinsă. Reforma constituţională preconizată la rândul său de generalul de Gaulle a fost sabotată de coaliţia dintre l a t r o i s i è m e f o r c e şi comunişti. Chestiunea modificării constituţiei n'a încetat însă să preocupe opinia publică franceză. Cu apropierea alegerilor generale din primăvară, ea a fost reactualizată şi în ultimele desbateri din Camera deputaţilor. Schimbările recomandate nu corespund revizuirii cerute de generalul de Gaulle care vrea ca preşedintele republicei să fie în acelaşi timp, ca în America, şi şef al guvernului şi să întărească astfel considerabil autoritatea puterii executive, ci e mai mult vorba de modificarea articolului 52 al actualei constituţii. Acesta prevede în cazul disolvării parlamentului intrarea în guvernul de transiţie a câte unui membru din fiecare grupare politică nereprezentată în cabinet. Dar intrarea unui Gaullist şi a unui comunist în guvernul de alegeri ar accentua mai mult caracterul viitoarei lupte electorale de probă de forţă între dreapta şi stânga, întrecere din care mişcarea generalului de Gaulle va ieşi fără îndoială învingătoare. Zelul reformist manifestat pe neaşteptate de forţa a treia e provocat mai ales de perspectiva acestei victorii, care ar confirma opinia exprimată de domnul Churchill la terminarea răsboiului, că Franţa îşi va regăsi strălucirea trecută numai după instaurarea unui regim autoritar condus de o personalitate de mare prestigiu.

Revista Presei

„Spectator" *din 3 Noembrie, într'un comentar intitulat „Bunul simţ a învins în chestiunea spaniolă" aprobă hotărârea O.N.U.-ului de a ridica embargoul diplomatic asupra Spaniei şi blamează atitudinea şovăitoare a guvernului britanic: „Hotărârea Naţiunilor Unite reprezintă o întoarcere la politica sănătoasă. Refuzul unor ţări să menţină raporturi cu Spania, în timp ce întreţineau relaţii diplomatice normale cu Rusia şi Iugoslavia totalitară, a fost numai o dovadă de slăbiciune şi sectarism doctrinar. Efectul a fost mai curând întărirea decât slăbirea regimului Franco. Statele Unite merită să fie felicitate pentru găsirea unui modus vivendi cu Spania în acord cu principiile de cooperare şi bun simţ. Altul e verdictul contra decisiunii guvernului britanic de a se abţine dela vot. Fără îndoială guvernul Attlee a ţinut socoteală de sentimentele anti-franquiste ale aripei sale stângi, când şi-a dovedit incapacitatea de a lua o atitudine într'a chestiune care influenţează direct securitatea întregei Europe occidentale".*

„The Economist" *din 4 Noembrie susţine că realizarea unităţii Europei ar trebui începută cu unificarea politică, cea economică urmând să fie ultima sau chiar să nu aibă loc niciodată. Una dintre marile tragedii ale Europei post-belice este că puternica tendinţă spre unificare, care există fără îndoială în opinia publică a fiecărei ţări, a fost zădărnicită de încercarea de a asigura primatul integrării economice. Ori aceasta înseamnă să se înceapă cu partea cea mai dificilă. Naţiunile nu sunt de acord asupra unei politici economice comune; mai mult, ele nu sunt convinse în inimile lor că politica economică trebuie să fie internaţională, ci dimpotrivă cele mai multe cred în puternicul instrument al unei planificări pur naţională".*

„The Tablet" *din 3 Noembrie afirmă că mare parte dintre Germani preferă planul francez pentru participarea Germaniei la apărarea Europei, care, aplicat, ar reface încrederea publicului german desiluzionat şi l-ar scoate din poziţia de neutralitate: „Nu vorbe, ci acţiunea trebue să premeargă. Faptul aşteptat de toţi Germanii democraţi, şi faţă de care orice alte consideraţii şi măsuri sunt secundare, e Europa. Schuman a înţeles acest lucru mai bine decât mulţi Englezi. Planul său bazat pe ideea unei cooperări europene neinfluenţate de interese naţionale sau particulariste va putea pregăti drumul pentru cooperarea politică".*

„Time" *din 6 Noembrie publică o recenzie a cărţii compatriotului nostru, Virgil Gheorghiu — O r a a d o u ă z e c i ş i c i n c e a — tradusă în englezeşte de Rita Eldon. Recenzorul îşi exprimă părerea că succesul cunoscut de această carte în Europa nu se va repeta în America. „In ciuda popularităţii sale în Europa, T h e T w e n t y - F i f t h H o u r nu e o capodoperă literară. Acţiunea e prea încărcată de coincidenţe şi caracterele sunt nedesvoltate. Urgisita eră maşinistă a lui Gheorghiu nu e nici originală nici convingătoare. Ceeace dă cărţii vigoare e evidenţa documentară a inumanităţii omului faţă de om, nicidecum specifică erei maşiniste.*

„Die Weltwoche" *din 10 Noembrie publică sub semnătura directorului revistei, Karl von Schumacher, un articol, în care sunt analizate riscurile întârzierii încadrării Germaniei în frontul european. Autorul demonstrează că pericolul unei hegemonii prusace nu va mai reînvia niciodată şi că singurul pericol de conjurat e să se evite împingerea Germaniei în braţele Sovietelor: „Pericolul german nu poate veni dela o remilitarizare ordonată în cadrul Europei, ci numai dela redeşteptarea unor forţe care călăuzite de experienţa trecutului ar trece de partea Estului".*

„Die Wochen-Zeitung" *din 9 Noembrie, plecând dela o declaraţie făcută de Stalin în 1945, că o coexistare în lume a statelor capitaliste şi a Uniunii Sovietelor e imposibilă, crede că după intrarea sateliţilor asiatici în răsboiu va veni rândul celor europeni: „Rusia poate să facă uz pe neaşteptate de cartea europeană pentru a forţa adversarul în dilema unui răsboiu pe două fronturi — şi asta fără a avea nevoie să sacrifice un singur soldat".*

EXPERIENŢE COREENE

Tot mai des se repetă în corespondenţa de război din Coreea, constatarea că lupta este neasemuit mai grea acolo decât în războiul trecut.

Greutăţile evidenţiate nu provin atât din plafonul jos al norilor care stinghereşte sau împiedică acţiunea aviaţiei, nici din regimul ploilor care fac impracticabil terenul şi nici chiar din dificultăţile unui teren accidentat şi lipsit de căi de comunicaţii. Desigur toate aceste elemente contribuesc la agravarea condiţiunilor de luptă, însă dificultatea neprevăzută, necunoscută şi neexperimentată de către armata americană este hărţuiala de partizani.

Infiltraţi mai de mult sau recent, în timpul bătăliilor, partizanii se dedau la o luptă neregulată care contravine tuturor luptelor „fair play" pentru care soldatul american fusese pregătit. Alarma dată în jurul acestui fel de luptă al partizanatului evidenţiază şi pericolul şi eficacitatea genului.

Noi, Românii, cunoaştem din campania în Rusia, în 1942—1944, primejdia ce o constitue pentru o armată regulată aceste apariţiuni neaşteptate ale unităţilor de comando partizane în dosul frontului. Prin intervenţia lor se poate uneori nimici o acţiune importantă. Dar mai bine decât oricine, Sovieticii care au imaginat aceasta luptă îi cunosc eficacitatea şi i-au pus la punct tehnica. Deaceea ei o vor folosi ori de câte ori vor avea nevoe şi li se va prezenta ocazia.

In eventualitatea unui război, în orice parte a pământului, armatele sovietice o vor utiliza. Intreaga politică de dincolo de cortina de fier se bazează pe pregătirea acestor elemente de luptă.

Oamenii avizaţi şi-au dat seama de această politică şi ziariştii au dat alarma asupra „tehnicei sovietice". Socotim, ca atare, că nu este de prisos să insistăm asupra unui interesant aspect al acestei lupte partizane, de data aceasta în folosul Occidentalilor şi al luptei de eliberare ce va trebui t o t u ş i dată.

Desigur, în ipoteza declanşării unui război în Europa, Sovieticii sconteazǎ acţiunea coloanei a cincea, cu grijă pregătită în Occident, după cum c o n t e a z ă pe acţiunea partizanilor ori unde îi vor avea.

In acest scop ei şi-au creat în ţările aşa zise satelite o masă de oameni devotaţi fie prin fanatizare doctrinară, fie prin mari avantagii de ordin material. Aceşti oameni au misiunea de a întreţine o atmosferă de ostilitate împotriva Occidentului şi în special a Statelor Unite. Şi avem informaţii şi deci motive de a crede că în parte au reuşit aşa cum de altfel am arătat-o în această publicaţie. (vezi S.O.S. Iulie 1950.)

In caz de război toţi aceşti oameni vor face ostentaţie oricărei încercări de independenţă naţională şi de rezistenţă împotriva Sovieticilor pe tema bine cunoscutei propagande a imperialismului american. Ei vor invoca indiferentismul de până acum faţă de ţările de dincolo de cortina de fier. Şi nu este exclus ca oboseala atâtor ani de suferinţă să narcotizeze elanul unei svâcniri de conştiinţă şi instinctul de conservare etnică să nu reacţioneze. In acest caz toată masa de 120 milioane de suflete care aşteaptă o dreaptă eliberare, chiar dacă nu ar fi activă pe linia sovietică, va fi absentă pe planul eliberărilor. De bună seamă aceasta nu e un cuvânt de a răspunde: treaba lor.

In lupta de dărâmare a comunismului ca plagă a omenirii, datoria noastră a celorlalţi e să evităm această cădere în mrejele sovietice sub orice formă.

Aşa cum de atâtea ori am spus-o, nu este deajuns să învingem comunismul pe calea armelor ci va trebui să substituim ideologiei marxiste o ideologie care să scoată pe om din făgaşul materialist.

Pentru aceasta, omenirea trebue să aibă convingerea că va găsi în tabăra cealaltă mai multă d r e p t a t e, mai multă o m e n i e. Pentru aceasta toţi cei care astăzi sufăr, trebuie să aibă sentimentul că nu sunt părăsiţi. Să nu uităm că orice om este sensibil la semnele de atenţie care i se dau lui sau a lor lui.

Ori în toate discuţiile care se urmează în comitete de trei sau de doisprezece, peste tot nu se vorbeşte decât de soarta ţărilor libere şi care vor să-şi păstreze libertatea şi se neglijează sau se evită să se vorbească de soarta popoarelor ce-şi aşteaptă liberarea.

In asemenea condiţiuni Occidentul neglijează total o armată partizană ce s'ar putea ridica împotriva duşmanului comun, la vremea oportună. O sută douăzeci de milioane de suflete pot pune în linie de rezistenţă un număr impresionant de partizani.

Aceşti partizani azi î n c ă inverşunaţi împotriva sovietelor şi pricepuţi prin acţiunea lor subversivă de rezistenţă ce î n c ă o duc în ţările lor, vor căşuna comuniştilor cel puţin atâtea neajunsuri cât li se fac astăzi Americanilor în Coreea.

Pentru aceasta trebue să li se arate ce se aşteaptă dela ei, ce nădejdi se pun în ei, şi mai ales că ne gândim la ei. Mijloace pentru a o face sunt destule. Iar primul şi cel mai elementar dintre ele este a nu neglija pe reprezentanţii lor autentici de dincoace de cortina de fier. Conştiinţa că sunt ţinuţi în evidenţă de Occident şi că soarta lor e încredinţată în mâini bune le va da şi ţăria să reziste şi încrederea că sacrificiile lor nu vor fi zadarnice. In chipul acesta vom fi siguri că lupta partizană va uşura nebănuit sarcina ce va reveni mâine acţiunii de eliberare. —

INSFÂRŞIT

„On découvre aujourd'hui qu'il n'y a pas de paix possible aussi longtemps qu'au cœur de l'Europe, à la place de l'Allemagne, s'étend un espace vide que tend à recouvrir les tentacules de l'Empire Soviétique. Mais il y a quelques années, la diplomatie des démocraties occidentales, par la formule de la capitulation inconditionnelle d'abord, par les méthodes d'occupation ensuite, semblait s'ingénier à créer ce vide. Il a fallu attendre 1950 pour que nos hommes d'Etat reconnaissent une vérité familière à tous les Norpois du passé: une Europe sans Allemagne est une Europe livrée sans défense à la Russie."

Nimeni nu poate bănui pe d. Raymond Aron, care iscăleşte aceste rânduri în „Figaro", că ar fi prin sânge sau trecut, filogerman. Dar în calitatea sa de gazetar n e a n o n i m nu poate tăgădui evidenţa. Această evidenţă se impune cu stringenţă pentru toţi cei care nu sunt stăpâniţi, în judecăţile lor, de spiritul de vindictă. Orice popor încearcă să trăiască şi, aşa cum e şi logic, să se zbată pentru un pic de fericire mai mult. Că în această strădanie unele temperamente sar dincolo de cal, e o fatalitate care se repetă în istorie cu fiecare agresor învins. A fost o vreme când orice om politic trebuia să aibă un plan imperialist. Şi în vederea realizării lui încerca să surprindă pe cei cu care făcea alianţe ca şi pe cei contra cărora le făcea. A condamna la puşcărie pe toţi cei care cumpără bilete la loterie şi nu câştigă, e o stupiditate. Cam aşa s'a procedat cu cei care, între 1940 şi 1945, au căutat să-şi apere fiinţa lor etnică. Aşa s'a întâmplat cu noi Românii pentrucă am încercat să ne apărăm la timp contra nenorocirii ce s'a abătut peste noi în 1944.

Poporul român care geme sub călcâiul rusesc nu s'a gândit — ca d. Roosvelt — să distrugă imperiul colonial britanic, când între două rele a preferat pe cel mai mic. Insuşi d. Churchill o recunoaşte, după München, că statele Europei orientale, pentru a-şi asigura existenţa, vor trebui să se alinieze frontului german.

Iată deci că tratamentul aplicat, prin trădare sau prin vindere, popoarelor de dincolo de cortina de fier este o operă de vindictă a tuturor Norpois-ilor miopi ai diplomaţiei mondiale. Ce stătea în spatele lor? Asta nu interesează, istoria va fixa mâine toate poziţiile. Ceeace azi este esenţial, sunt suferinţele unor popoare cărora li se aplică un masiv şi de durată Nürenberg, pentrucă o anumită mentalitate nu dă dreptul de viaţă tuturor în chip egal.

Am scris aici în nenumărate rânduri că titulatura de „reacţionari" cu care suntem trataţi este fără semnificaţie. Am arătat că în lupta anticomunistă noi suntem veterani. Am evidenţiat că singura noastră vină este de a ne fi ridicat contra comunismului încă de pe vremea când actualii protagonişti ai luptei anticomuniste erau aliaţi cu Kremlinul. Totuşi se continuă discriminarea fără înţeles, în toate actele de politică mondială.

„Seules les p a s s i o n s m a l é t e i n t e s permettent de comprendre l'étrange dialogue qui s'est institué entre négociateurs français et américains" precizează d. Raymond Aron, şi continuă: „à partir du moment où l'on prépare sérieusement la défense militaire de ce qui reste d'Europe à l'ouest du rideau de fer comment exclure les 47 millions d'Allemands?" Iată, redusă la proporţia Germaniei vestice, problema pe care o ridicăm permanent. Pentru ce în apărarea Europei se face abstracţie de cele 120 milioane de suflete de dincolo de cortină, care nu fac decât să aştepte, cu arma în mână, ziua binecuvântată a ridicării lor împotriva tiraniei comuniste?

Chiar şi Franţa (pe unele laturi neutralistă) începe să vadă că vindicta împotriva foştilor adversari este depăşită de necesităţile istorice ale ceasului de faţă. Intre Americani se manifestă oarecare ostilitate pentru abuzul termenenului de „democraţie". Inţelegem foarte bine. Vrem să vedem însă cât mai curând renunţarea la celălalt abuz de termen, cel de „reacţionar". Noi care suferim din această pricină şi acasă, unde Ruşii ne macină în substanţa noastră spirituală şi în puterile noastre materiale, şi aici, în diaspora, unde ni se aplică tratament de ciumaţi, credem că a sosit timpul să fim înţelepţi de domnii Norpois.

Să se înţeleagă odată că pe sinceritatea noastră ideologică se poate rezema o acţiune temeinică şi se poate clădi o societate mai bună, mai de omenie decât aceea a vindictelor, oricât ar părea ele de justificate. Credem, în sfârşit, că dela simţul nostru politic, dela prevederea noastră şi dela tăria credinţei noastre, civilizaţia are de câştigat mai mult decât dela revolta ce poate încolţi într'un suflet nedreptăţit.

Dacă d. Raymond Aron nu se teme de reînarmarea Germaniei, suntem în drept să credem că întregul Occident se teme şi mai puţin de reacţionarismul nostru. Şi cu această credinţă, nădăjduim că în s f â r ş i t lumina a început să se facă.

De ziua Arhanghelilor Mihail şi Gabriel

„Ca nişte păzitori ai lumii, şi ai bisericii, şi mai marii cetelor puterilor celor de sus — Mihaile Voevodule şi Gabriele, mai marele îngerilor — luaţi în paza voastră, această obşte creştinească."

Dintr'o cântare bisericească.

Biserica creştină a aflat de bine, să aşeze în calendarul vieţii ei — în ziua de 8 Noemvrie — pomenirea căpeteniilor oştilor cereşti, a Arhanghelilor Mihail şi Gabriel.

Mihail înseamnă „Cu noi este Dumnezeu", înseamnă spadă de foc, vitejie şi pavăză dumnezeiască.

Gabriel înseamnă „Vestea cea bună", bucurie fără de margini, binevestirea Celui ce va să vină să ducă mântuire oamenilor.

Iată cum biserica noastră, prin praznicul zilei de 8 Noemvrie, vine să ne pună în faţă două concepţii de viaţă, nu contrazicându-se, ci mai de grabă completându-se, ca două raze de lumină, cari pleacă din acelaşi punct. Una spre nemărginirea vieţii spirituale, spre lumea îngerilor şi a sfinţilor, cari pururea văd faţa lui Dumnezeu. Alta spre întunerecul acestei vieţi. Spre lumea aceasta mărginită, a frământărilor şi a regăsirilor, a vijeliei şi a păcii, a îndoelii şi a certitudinei, a bucuriei şi a plânsului, a biruinţelor şi a înfrângerilor.

Acesta e drumul vieţii, în stadiul ei de regăsire, de întâlnire cu maturitatea.

Şi iată că, în acest stadiu, viaţa se transformă în spadă de foc, în vijelie, şi pavăză dumnezeiască. E viaţa mihaelică, e lupta perpetuă cu întunerecul acestei lumi, fie pe planul ei spiritual, fie pe planul ei material.

Deaceea Arhanghelul Mihail rămâne patronul luptătorilor, a căror viaţă e plină de nelinişte. O neîmpăcare cu viaţa uşeacă, care se rătăceşte în compromisuri şi renunţă de a căuta marile frământări ale vieţii. E lupta perpetuă, întâi cu tine însuţi, cu pornirea instinctelor, cu egoismul de a fi numai al tău şi complet înstrăinat de soarta aproapelui tău. E lupta dintre divin şi omenesc. E regăsirea omului în sine. E readucerea omului la chipul şi forma lui originară, aşa după cum Dumnezeu l-a făcut d u p ă c h i p u l ş i a s e m ă n a r e a S a.

Cu drept cuvânt se poate afirma că nu există viaţă de mijloc, în sens de târguială, în sens de balansare. Viaţa nu poate avea decât numai două alternative. Ori e închinată lui Dumnezeu, ori e lăsată pradă diavolului. Viaţa se trăeşte pe extreme. Ea nu-i determinată nici într'un sens, nici într'altul. Poate să fie ajutată în drumul ei, dar nici cum arbitrar determinată.

Viaţa de mijloc formează baza de plecare, într'o direcţie sau alta. Propriile fapte sunt acelea din care radiază soarele personalităţii. Şi abia de aici începe să se definească viaţa. Dacă eşti hotărît să o închini lui Dumnezeu, providenţa-divină te ia sub ocrotirea sa; dacă te laşi pradă diavolului, duhurile lui te stăpânesc, făcându-te una cu pământul, trăind după poruncile a tot ce e material şi vremelnic.

Mistica creştină a conturat pe Arhanghelul Mihail, în chipul unui ostaş roman, plin de vigoare şi bărbăţie. El exprimă sensul de dăruire, de dăruire până la capăt, până la încetarea ostilităţilor pe acest mare şi nesfârşit câmp de bătae, care e viaţa.

Arhanghelul Mihail îşi începe misiunea în lume, cu spada de foc într'o mână şi cu balanţa în cealaltă. E semnul luptei şi al biruinţei lui, în numele dreptăţii imanente.

Pe bună dreptate Mihail înseamnă: „C u n o i e s t e D u m n e z e u, î n ţ ă l e g e ţ i n e a m u r i ş i v ă p l e c a ţ i, c ă c i c u n o i e s t e D u m n e z e u. D o a m n e a l p u t e r i l o r f i i c u n o i, c ă c i p e a l t u l a f a r ă d e T i n e, n u a v e m î n n e v o i. D o a m n e a l p u t e r i l o r f i i c u n o i."

In acest sens, Arhanghelul Mihail apare ca un apărător al raiului şi conducător al oştilor cari duc la îndeplinire idealurile creştine.

El e Voevodul oştilor cereşti, Domnul de a domnii, în numele dreptăţii dumnezeeşti.

Gabriel e farul de lumină, care-ţi luminează drumul către ţelurile înalte ale transcendenţei, către viaţa serafică şi angelică. E contopirea cu divinul, în sens de spiritualizare completă. Omul rămâne om, dar om dotat cu toate perfecţiunile posibile şi cu înclinări normale de a duce la îndeplinire numai voia dumnezeiască.

Chipul lui, în iconografia creştină, apare plin de inocenţă, firav ca un copil şi blând ca un miel. Faţa i-e scăldată în bucurie, în bucuria raiului, fără de plâns şi plină de zâmbet.

Misiunea lui e misiunea păcii, a păcii dumnezeieşti, care-i fără de margini.

Ramura de crin, ce o ţine în mâna lui firavă, simbolizează puritatea şi înălţimea idealurilor creştine.

Arhanghelul Gabriel a fost ales pentru a binevesti Fecioarei Maria că va naşte fiu, care va fi Dumnezeul păcii. E binevestirea izvorîtă din dragostea lui Dumnezeu-Tatăl faţă de creaţiunile Sale, de a le trimite pe însăşi Fiul Său, de a-i scăpa din prada morţii, de a-i stiliza din nou, cu mâna Lui, de părinte, plin de îndurare.

Viaţa gabrielică e viaţa crinului, frumuseţea raiului, unde sfinţii îşi petrec viaţa lor, numai în voia lui Dumnezeu.

Arhanghelii Mihail şi Gabriel, rămân păzitorii vecinici ai lumii şi ai bisericii — unul prin pază, al doilea prin bucurie şi pace — unul Voevod, celălalt mai mare al îngerilor.

Fie ca numele de Mihai, ce-l poartă Regele nostru, să fie încununat cu armura cerească a Arhanghelilor Mihail şi Gabriel, pentruca împreună cu noi — cu toţi Românii pribegi — să împlinească vestea cea bună, aşteptată cu mult dor şi sete de toată suflarea românească: libertatea şi independenţa Ţării şi a Neamului.

Etica anonimă şi personalitatea

Intr'un studiu al său despre „Filozofia Stilului" (1923) cât şi în „Eonul Dogmatic"-Lucian Blaga vesteşte venirea unui lung ev spiritual în omenire, întrezărind şi identificând „etica anonimă" drept una din caracteristicele noului cuget. Dealungul semnificaţiei timpului nostru se pare că omenirea a şi făcut primii paşi în această direcţie. Blaga nu întrevedea nimic mai mult deocamdată. Era poate şi greu de desluşit mai departe în ceaţa deasă a necunoscutului. Dar cel puţin gândirea românească — prin Blaga şi prin alţii — are meritul unui efort de aproximare şi experienţă. (Ascuţimea viziunei, cât şi pecetea originală a sufletului românesc, ar trebui, cu această ocazie, să vorbească destul de mult oricărei minţi gânditoare, în ceeace priveşte contemporaneitatea României cu liniile viitorului.)

Preocuparea unei înţelegeri adânci a direcţiei timpului trebue să ne fie fundamentală, întrucât de calitatea şi justeţea viziunei, depind la anumite momente de încheetură, soarta şi forma istorică a popoarelor.

Sentimentul intrărei într'o nouă eră a caracterizat întreaga gândire de anvergură odată cu primul războiu mondial sau cu consecinţele lui. Vrem să vorbim de sentimentul intim al situărei imediate în zona unor prefaceri universale, deoarece direcţia inconştientă către această prefacere poate fi zărită mai precis încă din secolul XIX: în oboseala artelor, în nostalgia aventurei genuine, în Nietzsche, în Wagner, în Dostoewski sau în Bergson. In secolul XIX direcţiile viitorului au fost disputate aprig şi finul din toate poziţiile: vitalist-organiciste, imperialiste, colectivist-naţionale sau colectiviste de clasă, individualiste sau raţionaliste — caşexice (Julien Benda) şi însfârşit existenţialiste sau sceptice.

Berdiaeff vestea un „Nou Ev Mediu!"

Lucian Blaga avea însă dreptate de a-l combate în sensul că o reajustare la formele exacte ale trecutului este imposibilă.

Omenirea nu se poate întoarce la mentalitatea naivă şi înfricoşată a Evului Mediu, la un tradiţionalism static, la cupola unui creştinism „iremediabil ataşat la trecut" — antiistoric, considerând istoria ca ceva „falit", ca fără de interes, ca lipsită de sensul necesar pentru a mai lupta şi rămâne într'însa.

Probabil Berdiaeff se afla sub impresia proaspătă a cutremurului revoluţiei ruse, a desprinderei de lumea marxismului, revoluţionar triumfător, — pe care în parte îl acceptase (mai ales în tinereţe), a exilului său voluntar din desgust, cât şi a desgustului său în exil, alături de elita aristocrato-burgheză a emigraţiei ruse.

Dovadă că mai târziu — în „Esprit et Liberté" — a admis că omenirea nu se mai poate sustrage câştigurilor pozitive ale Renaşterii, — adică noilor elemente descoperite şi asimilate în substanţa omenirei, prin experienţa secolelor. Iar dacă Renaşterea în sensul său cel mai general este astăzi epuizată, — fenomenul bolşevic nu este decât ecoul ei în spaţiile asiatice — urmează că noul stil va târî cu sine elementele pozitive ale trecutului.

Renaşterea avea stilul individualist al personalităţii scenice, a eului strălucit, în jurul căruia se învârtea zgomotos tot universul, supus întreprinderilor în toate sensurile, ale omului ieşit din necunoscut. Pe traectoria Renaşterei s'au ivit monismele antitetice: colectivismul naţional şi de clasă care îşi ridicau potenţele pentru a sirivi cu glosarile proprii, orice posibilitate virtuală a ieşirei personale din „norină".

Prin aceasta, dacă reduceau la linia simplă anarhia formelor decadente ale Renaşterei, alterau

(continuare în pag. 10)



O nouă infracţiune. Un nou decret instituie sancţiuni pentru cei care cer să li se elibereze un Buletin de identitate fără a menţiona că li s'a mai eliberat un astfel de buletin.

Explicaţia răspândirii acestei infracţiuni este acţiunea de procurare de Buletine de identitate pentru cei care trăiesc în clandestinitate. Oamenii îşi dăruiesc Buletinele de identitate, abia scoase, prietenilor care trăiesc urmăriţi de poliţie, rămânând să încerce să-şi scoată un altul.

Deportări de muncitori în Rusia. Sub pretextul specializării, numeroşi muncitori români au fost trimişi silit în Rusia Sovietică. Un grup numeros se găseşte în oraşul Sverdlovsk.

Noi bancnote în circulaţie *S'a emis o nouă bancnotă de 500 lei, circulaţia celor vechi încetând la 31 Decembrie. Deasemenea tot până la 31 Decembrie se termină şi retragerea din circulaţie a bancnotelor de 1000 lei cu vechea stemă.*

Risipa de combustibil: S'a înfiinţat un Comitet, prezidat de I. Rangheţ, şeful cadrelor comuniste, a cărui sarcină este normarea şi repartizarea combustibilului şi lubrefianţilor. Infiinţarea acestui Comitet are scop să stăvilească risipa de combustibil, care, spune tov. Rangheţ, „se face pe o scară largă". In numeroase fabrici combustibilii sunt depozitaţi fără nici o grijă astfel încât se degradează sau se şi aprind.

Gospodăriile colective. Inainte de a se împărţi recolta gospodăriilor colective, se fac următoarele reţineri: cota pentru colectare, plata în natură a lucrărilor cu tractoarele, restituirea sămânţei împrumutate, sămânţa, un fond de 2% şi diferite nevoi. Totalul reţinerilor enumerate mai sus se ridică la cca 35% din recoltă.

Tot cu ocazia împărţirii recoltei, aflăm că sunt foarte numeroşi aceia care în toate gospodăriile colective nu au efectuat într'un an întreg decât 30-60 zile de muncă. Semnificativ e deasemeni că alături de numele celor care au prestat un mare număr de zile de muncă se găseşte menţionată întotdeauna şi o calitate în partid. Aranjarea registrelor pentru a face din comunişti fruntaşi în producţie este un procedeu care se aplică în multe părţi.

Facultate în particular. *Pe lângă facultăţile de matematică şi fizică ale Universităţilor, precum şi pentru limba rusă, s'au înfiinţat secţii fără frecvenţă. Cursurile durează trei ani şi au ca scop pregătirea profesorilor pentru clasele V—VII. Studenţii vor fi admişi pe baza recomandării întreprinderii unde lucrează şi cu avizul comitetului sindical. Ei primesc dela facultate bibliografia şi contra-cost cursurile, prezentându-se la Facultate numai la 10 Iulie, când timp de o lună fac lucrări practice şi recapitularea materiei, dând în acelaş timp şi examenele.*

Armata de semidocţi cu diplomă, care vor pune atâtea probleme statului de mâine, creşte şi prin această metodă.

Cum sunt interpretate alegerile americane. Rezultatul alegerilor, se spune la Bucureşti, nu constituie un vot pro-republican, ci o manifestare a nemulţumirii împotriva politicii dusă de Guvern în Extremul Orient. Nu e vorba de slăbiciunea şi ezitările din acest spaţiu criticate de republicani, aşa cum s'ar crede. Nemulţumirea, pe care vor să o vadă comuniştii, este dimpotrivă o desaprobare a răsboiului din Coreea.

Insuccesele cooperativelor. Condiţionând accesul la mărfurile distribuite prin cooperative de predarea restului de produse rămas ţăranilor după predarea cotei obligatorii, regimul încearcă să controleze şi cota rămasă liberă. Preţurile oferite de cooperative sunt însă mult mai mici decât cele pe care este gata să le plătească populaţia înfometată a oraşelor, astfel încât ţăranii preferă să-şi desfacă singuri produsele la oraş, direct consumatorilor.

Critici la adresa cooperativelor care nu reuşesc să-şi realizeze planul de colectare a produselor din cota liberă apar foarte des. Proporţia obişnuită dintre plan şi realizări se vede din exemplul comunei Lipovăţ din jud. Vaslui unde se estimează că au rămas după colectare şi însămânţare cca. 40.000 kgr grâu, din care nu s'a valorificat prin cooperativă decât 1500 kgr.

Liste de criminali de răsboiu. *Ziarul „Scânteia" a şi publicat o primă listă a criminalilor de răsboiu. Ea cuprinde pe d-nii John Foster Dulles şi W. Churchill, precum şi pe generalii Douglas Mac Arthur şi Omar Bradley.*

Studenţi chinezi şi indieni în R. P. R. In lista participanţilor la una din adunările organizate de comitetul central al U.T.M.-ului, găsim şi „studenţi chinezi şi indieni care studiază în ţara noastră". Un semn mai mult de înflorire culturală marxist-leninistă!

Directori S. M. T. destituiţi. *Au fost destituiţi directorii de Staţiuni de Maşini şi Tractoare din Ulmeni, regiunea Bucureşti şi Mărculeşti, regiunea Ialomiţa care „au dat dovadă de o condamnabilă lipsă de răspundere faţă de sarcinile ce le au şi mai cu seamă în ceeace priveşte întreţinerea maşinilor şi tractoarelor".*

Intreprinderi rămase în urmă: Următoarele întreprinderi au rămas în urmă faţă de prevederile planului: în Capitală: „23 August" (Malaxa); Laminorul; F.R.B. (Filatura Română de Bumbac); Tăbăcăria Naţională; Viscofil (fosta Apretura); în Craiova, fabrica de utilaj electric „Electroputere", iar la Zlatna uzinele Metalochimice.

Cum se predau stiinţele naturale. *La liceul teoretic Nr. 10, profesorul de ştiinţe naturale Grigore Savu arată cum predă el ştiinţele naturale elevilor săi: „Le vorbesc însă totodată elevilor despre planurile de răsboiu şi de distrugere pe care le urzesc împotriva omului şi vieţii imperialiştii americani şi englezi. Elevii mei înţeleg acest lucru; creşte în ei ura pentru imperialiştii care vor să le distrugă viitorul luminos".*

Materialul de propagandă electorală. Una din sarcinile prescrise membrilor U.T.M. este de a organiza echipe pentru lipirea afişelor şi de a împiedeca şi combate stocajul materialului electoral la diferite sedii, semnalând imediat defecţiunile în difuzarea presei şi publicaţiunilor.

In regiunea Botoşani. *Materialul electoral destinat satelor a fost găsit zăcând în dulapurile Comitetelor Provizorii.*

Cum s'a desfăşurat agitaţia. *Enumerăm lipsurile muncii de agitaţie din regiunea Bârlad, aşa cum le semnalează o „critică tovărăşească", în ziarul România liberă: Casele şi Colţurile alegătorului au fost ca şi inexistente la Bârlad. Agitatorii n'au desfăşurat o muncă susţinută şi de altfel lecţiile care trebuiau ţinute cu colectivele de agitatori au fost neglijate.*

Campania electorală în reg. Teleorman. In regiunea Teleorman seminariile pentru pregătirea agitatorilor au început cu întârziere. Dintre agitatorii selecţionaţi nici jumătate însă nu ies pe teren. Agitatorii desemnaţi să stea la dispoziţia publicului pentru informare nu ştiu nici măcar data la care trebuie să aibă loc alegerile. Ca urmare a lipsei generale de interes listele electorale nici n'au fost afişate în termenul prevăzut de lege, ci cu o întârziere de câteva zile.

Şi tineretul este lipsit de zel. S'a cerut U.T.M.-ului să recomande câteva zeci de mii de agitatori din convingerea că regimul are mai multă priză în tineret. La Reşiţa însă organizaţia U.T.M. „n'a făcut nimic nici în privinţa popularizării candidaţilor, nici în direcţia bunului mers al difuzării presei şi publcaţiunilor, nici în ceeace priveşte popularizarea mecanismului de votare". Sunt constatări a căror autenticitate este garantată de primul secretar al U.T.M., Gh. Florescu.

De ce n'a votat Marin Olteanu. *Intr'un sat uitat din Gorj, îşi trăia ultimele zile bătrânul Marin Olteanu, fost plutonier major şi fost pensionar. Comitetul provizoriu local îl înscrise, din oficiu, pe acest moşneag, care nu făcuse niciodată nici-un fel de politică, care nu era nici „chiabur" şi nici membru al fostelor „clase exploatatoare" şi împotriva căruia, potrivit cu „directivele", nu exista nici o „încriminare". Faptul că Olteanu nu mai primea pensie, nu trebuia neapărat să dea naştere la suspiciuni din partea comuniştilor locali, căci doar sunt mulţi aceia care nu mai primesc pensie în R.P.R. . . .*

Şi totuşi Olteanu Marin n'a votat la 3 Decembrie, din ordinul secretarului regional al organizaţiei de partid şi pentru motivul că este totuşi considerat duşman al „poporului muncitor".

Prin ordinul de zi Nr. 43 din 14 August 1943, plutonierul-major pensionar fusese citat pe întreaga naţiune pentrucă dăduse Ţării doi fii, care căzuseră eroic pe frontul din răsărit, după ce primiseră, amândoi, ordinul militar „Mihai Viteazul":

Căpitanul Marinescu Gheorghe şi Sublocotenentul Olteanu Gheorghe.

Deaceea n'a votat Marin Olteanu.

Certificatul de alegător. După ce timp de o lună s'a făcut propagandă electorală din casă în casă şi dela om la om, entuziasmul alegătorilor s'a dovedit cu ocazia primirii certificatului de alegător. Dintre muncitorii fabricii Metaloglobus cca 30% nu cunoşteau nici măcar locul şi ziua când ar fi trebuit să-şi ridice certificatul de alegător.

Muză electorală. *Cu prilejul alegerilor, poetul de limbă idiş H. A. Ştolper a publicat în „Viaţa Românească" poemul: „Şapse Leib şi alegerile", din care reproducem o strofă:*

„Şi ştiu că Goldman şarlatanul
azi ca pe vremuri tot la fel
slugi cată să-i păzească lanul
şi fabricile'n Israel."

Cum s'a făcut votarea: Conform legii electorale, candidaţii pentru Sfaturile populare au putut fi propuşi numai de partidul comunist şi organizaţiile sale anexe. Pe buletinele de vot s'au tipărit numele acestor candidaţi, iar cetăţenii alegători au avut dreptul să se uite în cabina de vot la cele trei buletine primite (comună, raion, regiune) şi dacă descoperă numele unor candidaţi nepropuşi de Frontul Democraţiei Populare, să-i şteargă cu creionul. Dacă nu descoperă nimic, împăturc buletinele şi vin să le dea drumul în urnă şi votul e gata. Mecanism autentic democrat.

In comuna Şoldanu-Ilfov, *din raionul Olteniţa, aproape jumătate din locuitorii care ar fi avut dreptul să voteze au fost şterşi din listele electorale, fiind declaraţi „duşmani ai poporului" şi „sabotori ai regimului de democraţie populară".*

Vigilentul „agitator de partid", care a realizat asemenea performanţă şi'n acest domeniu, are un nume predestinat: îl cheamă Speriatu.

Argumentul lui Speriatu depăşeşte însă sfera de vigilenţă comunistă locală, destăinuind adevărata stare de spirit a ţărănimii româneşti: „Da, chiaburii nu trebuie să voteze — a spus Speriatu. Ei răspândesc svonuri şi vor un nou răsboi . . ."

Peste o sută de miniştri. Prin numirea lui Dumitru Bogdănescu în postul de ministru-adjunct al Industriei alimentare — fiecare industrie cu ministerul ei — numărul „excelenţelor" comuniste a crescut la 101. Cât priveşte secretarii generali din ministere, numărul lor întrece efectivul a 2 companii de infanterie.

R.P.R.-ul este, după Uniunea Sovietică, singura ţară care are 6 vicepreşedinţi de consiliu, al căror unic rost este satisfacerea veleităţilor „vârfurilor" partidului şi menţinerea ierarhiei fixată de biroul politic.

Erou comunist. *In fiecare oraş, târg sau localitate mai importantă, o stradă, un bulevard sau o piaţă poartă obligator numele de „Ilie Pintilie". Afară de aceasta, vreo 600 de cămine culturale, peste 200 de colhozuri, 50 de şcoli profesionale şi vreo 20 de fabrici poartă acelaş nume . . . nume care este pe punctul de a deveni tot atât de răspândit ca acel al „marelui" Stalin.*

Nimeni nu ştia, până acum, cine este acest faimos personaj, care apare obsedant pe ziduri, firme şi hârtii cu en-tête . . . „O fi Sfântul Ilie, aducătorul de trăznete şi ploaie" — spuneau unii colhoznici, gândindu-se la rezultatul catastrofal al „transformării socialiste a agriculturii", rezultat care este pus de „responsabilii de partid" pe seama . . . secetii.

Dar nu, nu era vorba de acest Ilie, ci de un altul, mult mai important: erou al partidului comunist.

Impreună cu Janoş Herback, Samy Leibovici, „academicianul" Novicov şi alţi proeminenţi ai partidului comunist „român", „eroul" Ilie Pintilie se afla închis la Doftana în clipa în care s'a produs cutremurul de pământ (noaptea de 9/10 Noembrie 1940).

După cum s'a spus în discursurile ţinute cu ocazia inaugurării monumentului foştilor deţinuţi dela Doftana, Ilie Pintilie a murit . . . la cutremur, „victimă a unui odios complot burghezo-capitalist".

Se vede însă că acest cutremur-complot n'a prea fost tocmai bine pus la punct, căci Gheorghiu-Dej, care se afla şi el în acest moment la Doftana a scăpat cu viaţă . . .

Sate greceşti. Foştii partizani greci, care n'au fost duşi la noile centre de instrucţie din Polonia, au fost colonizaţi de guvernul R.P.R. în raioanele Măcin şi Tulcea (regiunea Galaţi) şi în raionul Babadag (regiunea Constanţa). Numărul lor este atât de mare în regiunea Galaţi, încât, în afară de reprezentanţii grecilor mai de mult stabiliţi, în sovietul regional este şi un reprentant al acestor partizani, Iani Ioannis.

Politica Nationalităţilor: *In comuna Odobeşti s'au afişat lozinci în limba maghiară. La un control inopinat al delegatului C.C. al P.M.R. s'a constatat că această comună este locuită numai de populaţie românească.*

Un protopop şeful cultului catolic: Potrivit ultimei situaţii confesionale, pe teritoriul R.P.R.-ului erau în 1948 1.520.000 de greco-catolici şi 1,000,000 romano-catolici. Primii având un mitropolit şi 6 episcopi, iar ceilalţi 1 arhiepiscop-mitropolit şi 5 episcopi.

Ca şef al cultului romano-catolic din România semnează mesajul adresat Congresului Partizanilor Păcii dela Varşovia, un simplu protopop, anume Agotha Andrei, care se intitulează preşedintele Comitetului catolic de acţiune. Agotha Andrei, fost protopop la Gheorgheni, a fost excomunicat de Sf. Scaun.

Preotul, tot catolic dela Iaşi, împuşcat ca spion în serviciul Legaţiei Franţei, purta numele curat românesc de Matei Dumitru.

Şi în alte locuri: *La Cluj, din 33 Case ale Alegătorului n'au funcţionat decât 10; în regiunea Bacău, 50% din agitatori n'au ieşit pe teren, iar materialul electoral trimis în regiune a rămas în dulapurile Comitetelor Provizorii comunale; organizaţia P.M.R. Bucureşti nu a dat atenţia cuvenită propagandei vizuale; comitetul regional de partid Mureş nu a luat la timp măsuri pentru afişarea materialului electoral; slabă agitaţie vizuală la Simeria şi Ilia; la Piteşti casele alegătorului au funcţionat defectuos; la Galaţi materialul electoral nu a fost suficient difuzat. Cu critici asemănătoare au mai fost menţionate şi următoarele organizaţii: Târnăveni; Turnu-Severin; Rădăuţi, raionul Deva; Tg. Secuiesc; Bistriţa; regiunea Baia Mare; raionul Pancin, regiunea Putna; raionul Călăraşi; raionul Pucioasa; raionul Tg. Jiu; uzinele Steagul Roşu din Braşov; atelierele CFR-Cluj.*

Pâine de alegeri. Cu o săptămână înainte de alegeri, guvernul a majorat raţia de pâine neagră a membrilor de familie, dela 250 la 300 gr. zilnic, punând în vânzare şi pâine albă, liberă. De un an încheiat populaţia nu a avut ocazia nici măcar să vadă pâinea albă. Acum cel puţin o va putea vedea, căci preţul fixat este de 75 lei o pâine de 750 gr. şi de 8 lei o chiflă de 50 gr., în timp ce preţul pâinii negre este de 14 lei kgr., iar preţul plătit ţăranilor la colectare a fost de 5 lei per kgr. de grâu.

Alegerile dela 3 Decembrie

După aproape şase ani dela cucerirea puterii, partidul comunist a socotit că a venit momentul să ţină alegeri pentru organele administrative locale. Ele au avut ca rezultat bine înţeles alegerea cu unanimitate a candidaţilor desemnaţi de partid, astfel încât nu rezultatele sunt interesante. Ele nu sunt interesante nici măcar pentru regim, deşi fraza „încrederea manifestată de popor" va deveni fără îndoială unul din leit-motivele propagandei oficiale. Unanimitatea este astăzi asigurată fără posibilitate de surpriză şi dacă regimul ar fi avut nevoie de ea, aşa cum s'ar putea crede datorită afirmaţiei că alegerile vor constitui un nou pas înainte în consolidarea regimului, ele ar fi fost ţinute de mult. Legea pentru sfaturile populare, prin care s'a schimbat structura administrativă a ţării, supunându-se organelor locale ale ministerului de interne toate serviciile exterioare ale ministerelor, a fost edictată încă din Ianuarie trecut, iar alegerile pentru aceleaşi sfaturi populare se ţin cu aproape doi ani mai târziu.

Regimul comunist dela Bucureşti se consideră abia acum suficient de tare pentru a se prezenta atât în faţa poporului român cât şi în faţa streinătăţii cu o nouă imitare a instituţiilor ruseşti. Cu doi ani în urmă o dispoziţiune ca aceea din noua lege electorală, care ridică dreptul de vot unor categorii atât de numeroase de cetăţeni, ar fi prilejuit probabil note de protest pentru o astfel de încălcare vădită şi formală a tratatului de pace. Astăzi ea nici măcar nu este menţionată. Socoteala Kremlinului că atâta vreme cât independenţa formală este păstrată, integrarea reală a ţărilor satelite, poate fi realizată treptat, s'a verificat din nou. Garanţia că o aderare tot atât de liberă la Uniunea Sovietică ca aceea a Ucrainei şi statelor baltice nu se va produce în viitorul apropiat o constituie nu capacitatea de reacţiune a opiniei publice din vest, ci nevoia propagandei ruseşti de a agita, pentru popoarele de culoare, ficţiunea egalităţii în raporturile cu Rusia Sovietică.

Intre timp sovietizarea României a făcut suficiente progrese pentru a se putea ţine un alt gen de alegeri, decât cele două ţinute anterior, în 1946 şi 1948, un gen de alegeri copie desăvâşită a celor din Uniunea Sovietică. Unanimităţi se puteau realiza încă de acum patru ani, o agitaţie ca aceea desfăşurată pentru alegerile din Decembrie, nici măcar acum doi ani. Acum doi ani numai un foarte mic număr de membri de partid posedau rudimente de marxism leninism. Nu se făcuse nici o selecţie înlăuntrul partidului şi din cei care intraseră în partid pentru a-şi păstra slujbele, majoritatea se menţineau într'o atitudene de totală pasivitate. Din cei trimişi Duminecă pe stradă să vândă trecătorilor „Scânteia", majoritatea o plăteau din buzunar, jenându-se să spună „ia Scânteia tovarăşe".

(continuarea în pag. 12)

Partizanii păcii

Asemenea celorlalte colonii ruseşti din Europa, Republica Populară Română — după ce a reuşit să strângă, pentru „Apelul din Stockholm", mai multe semnături decât locuitori are ţara în vârstă să semneze — a trimes o numeroasă delegaţie la aşa zisul congres al partizanilor păcii din Varşovia.

Boris Caragea, Carol Loncear şi alţi asemenea „români" au fost trimeşi la Varşovia ca, împreună cu un arhimandrit armean, să afirme voinţa de pace a Republicii Populare Române.

In acelaş timp însă, aceiaşi republică, întreţine, din ordinul Moscovei, o armată de 280.000 oameni, reprezentând aproape dublul efectivului de pace al vechii Românii, construeşte un dispozitiv de căi ferate bazat pe anumite interese strategice ruseşti, seamănă ţara cu aerodromuri pentru bombardiere şi sapă în stânca Tâmpei, la Braşov, primele adăposturi anti-atomice din Europa.

Mai mult decât atât:

Cu trei zile înainte ca faimosul congres dela Varşovia să-şi înceapă lucrările, la Bucureşti avea loc o mare demonstraţie „de masse" a acelorași „partizani" ai păcii. Era vorba de comemorarea revoluţiei bolşevice din Octombrie, care, pentrucă a avut loc în Octombrie, se serbează la 7 Noembrie. In materie de date revoluţionare, Ruşii şi administratorii lor din ţările satelite sunt cu vechiul stil.

„Scânteia", organul oficial al P.M.R.-ului, de sub conducerea domnului Sorin Toma-[illegible], [illegible] publică următorul pasaj, [illegible] „pacifismul" [illegible] porumbelul [illegible].

Iată ce scrie „Scânteia" din 9 Nov. 1950:

„A urmat apoi marea demonstraţie de masse.

Timp de câteva clipe, peste întreaga piaţă (fosta Victoriei, acum „Stalin") se aşterne liniştea. Apoi, stârnind un hohot de aplauze, trec în sunetele „Marşului Partizanilor", gărzile patriotice muncitoreşti create de Partidul nostru în anii războiului în vederea răsturnării [illegible] a odiosului regim antonescian la 23 August 1944. In coloane, cu pistolul mitralieră la piept sau cu arma pe umăr, trec sute şi sute de muncitori şi muncitoare.

„Pe chipurile lor citeşti hotărîrea de a lupta pentru apărarea cuceririlor poporului muncitor, citeşti ura sfântă şi neînfricată împotriva duşmanilor de moarte ai Patriei noastre, imperialiştii anglo-americani".

„Sfânta ură de moarte" şi „pistolul mitralieră la braţ: acestea-s armele „ideologice" ale partizanilor păcii.

Cât priveşte faimoasele „gărzi patriotice muncitoreşti", recrutate din pleava societăţii, din borfaşi şi criminali de rând, [illegible] nici o teamă.

Ele sunt instruite să [illegible] în coadă. [illegible] „Marşului Partizanilor", [illegible] regimului antonescian" [illegible] laşitate.

[illegible]

Şi-atunci îşi trimite delegaţi la congresele de „partizani" ai păcii şi adună semnături pentru porumbelul D-lui Picasso.

Popasuri la naşterea lui Isus

Naşterea lui Isus Hristos este împlinirea făgăduinţei Creatorului, făcută celor dintâi oameni, că va trimite pe Împăratul lumii. Această idee s'a păstrat chiar şi în mitologiile popoarelor păgâne, ca unele cari descind din aceeaşi păreche de oameni.

Au dorit şi au aşteptat pe Cel care avea să vină şi înţelepţii veacurilor, a căror raţiune a fost luminată şi îndrumată de legea morală-naturală, sădită de Dumnezeu în fiinţa omenească. Mintea lor nu-şi mai găsea îndestulare în produsele făurite de înţelepciunile veacurilor şi nici în credinţele lor păgâne.

Trebuia să vină *„Înţeleptul universului*, Socrate, care să mărturisească înaintea discipolilor lui insuficienţa raţiunii omeneşti.

Trebuia să se împlinească zilele sibilinice ale lui Virgiliu, care în versurile lui cheamă pe acel fiu al lui Jupiter, pe împăratul mântuitor, care va aduce din nou epoca de aur pe pământ. Suetoniu şi Tacit precizează că din părţile Orientului va veni mântuirea. Potrivit celor spuse de Miheia prorocul, cele aşteptate se vor împlini în Betleem, dintr'o fecioară, cum glăsuia Isaia, evanghelistul Vechiului Testament.

Toate aceste dorinţe şi profeţii s'au împlinit în zilele Împăratului Octavian August care reuşeşte să dea conglomeratului de popoare subjugate de Romani o nouă expresie politică. Popoarele gemeau sub această stăpânire romană şi se frământau cum să înlăture pe apăsători. În ţara Palestinei, se petreceau aceleaşi lucruri. Peste tot pătrunse în popor un scepticism aducător de superstiţii, neîncredere şi descurajare.

În aceasta vreme se împlineşte *„taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută"*.

Drumul dela Nazaret până la Betleem al celor doi drumeţi, cari mergeau să împlinească Scripturile, obosise pe călători. Ajung târziu în noapte şi negăsind loc de odihnă, se adăpostesc într'o peşteră, care servea drept staul de vite. Fecioara Maria, cea neispitită de nuntă şi pururea fecioară, cea crescută în Sfânta Sfintelor din templul Ierusalimului, hrănită cu dumnezeeştile Scripturi, naşte aici pe Cel mai presus de ceruri, care este culcat în iesle, pe paie umede şi reci, ca să înveţe omul din toate vremurile că smerenia singură înalţă pe om; pentru ca să se mângâie cel lipsit de desfătarea lumei acesteia şi să caute în sine, în conştiinţa lui, mulţumirea de totdeauna.

Cuvintele de mărire ale îngerilor, să răsune deapururi, ca să înţeleagă toţi că preamărirea lui Dumnezeu stă în pacea şi în buna înţelegere între oameni.

Din închinarea magilor celor prea învăţaţi, cercetători ai cerului, să ia aminte cei ce tăgăduiesc pe Dumnezeu în numele raţiunii, că ştiinţa cea adevărată urcă spre tronul Dumnezeirii.

Din închinarea păstorilor să înţeleagă toţi conducătorii popoarelor, de astăzi şi de mâine, căci numai slujind lui Dumnezeu îşi vor împlini misiunea lor.

Din purtarea Iadului să înveţe toţi irozii vremurilor că nu pot nimici adevărul, dreptatea, binele şi frumosul, căci ele decurg din însăşi fiinţa lui Dumnezeu.

Şi câte adevăruri nu se înalţă din sfânta iesle a Betleemului!

Naşterea lui Isus Hristos ne arată că singur Dumnezeu, autorul lumii, poate să restabilească cumpăna dreaptă a sufletului, — din dragoste nemărginită pentru propria-i operă.

Când zicem: creştinismul este a doua creaţie a lumii, nu înţelegem suprimarea păcatului în mod radical din lume, operată de Dumnezeu fără considerarea omului.

Omul e fiinţă liberă. Şi dacă Dumnezeu ar fi suprimat păcatul, lăsându-i totuşi libertatea, n'ar fi suprimat cu aceasta nimic, pentrucă posibilitatea de a păcătui, ar fi rămas pe mai departe în om. Iar dacă ar fi lecuit păcatul, suprimând libertatea omului, aceasta ar fi însemnat o nouă desfigurare a lumii, săvârşită acum de însuşi Creatorul ei. În Dumnezeu lucrul acesta ar fi o absurditate. Suprimarea libertăţii omului ar fi însemnat o modificare în planul creaţiei divine, adică o schimbare de gând, o imperfecţie — lucru de neconceput în cugetarea eternă a lui Dumnezeu. Creştinismul crează lumea din nou, asociind pe om la lucrarea divină.

Principiul acesta apare în Naşterea lui Isus Hristos. Isus Hristos, zice un mare cugetător creştin, Dionisie Areopagitul, a adus în lumea devastată de păcat, un mod nou de lucrare: *„modul teandric"*, adică modul divin-omenesc.

În creştinism răul nu se suprimă radical, ci în măsura în care omul, ca făptură liberă, se asociază la lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Omul, ca făptură liberă are în propria sa fiinţă germenul conlucrării sale cu harul divin. Întruparea lui Isus Hristos, ca fiinţă divină-umană, ca Dumnezeu adevărat şi om adevărat, personifică conlucrarea omului, ca făptură liberă, cu harul divin.

Biserica a concretizat această conlucrare divină-umană a lui Isus Hristos în cele şapte Sfinte Taine, care dau posibilitatea creştinilor de a trăi în comuniunea de dragoste a lui Isus Hristos.

Şi aşa se face, că pe planul vieţii practice, din Naşterea lui Isus Hristos transpiră numai iubire, pace, şi bunătate.

Omul creştin, dar mai ales eroul creştin, are structurată în fiinţa lui darul de a trăi după graţia sfinţitoare a Sfintelor Taine. Aceasta se mainifestă în comunitatea de iubire faţă de colectivitatea umană şi faţă de neamul lui.

Eroul creştin e în vrăşmăşie de moarte, cu fatalitatea, cu soarta. Soarta e starea de josnicie şi de ticăloşie pe care un om, ori un popor, le primeşte cu capul plecat şi cu braţele încrucişate. Soarta sau fatalitatea nu există afară din noi. Ea nu e decât numai voinţa noastră intrată în putrefacţie.

Naşterea lui Isus Hristos este sărbătoarea cea mai bogată în festivităţi. Unele amintesc de dogme creştine, altele grăesc de vremurile străvechi, de fondul istoric al fiecărui popor, mai ales acolo, unde religia creştină s'a identificat cu desvoltarea însăşi a acelui popor, cum s'a petrecut cu poporul românesc.

În viaţa poporului nostru, sărbătoarea Naşterii Domnului este legată de datini şi obiceiuri, cari oglindesc trecutul nostru religios şi naţional. Din ele se poate constata originea noastră latină şi se întrevăd credinţe din timpul păgânismului transformate şi îmbrăcate în forma creştină. Colindele noastre de Crăciun formează o însemnată parte din poezia românească, alături de balade, doine şi alte rodiri ale muzei populare. Ele cuprind idei din Vechiul şi Noul Testament şi sunt plăsmuite de geniul poporului nostru. Colindele religioase au servit ca propagandă şi ca stimulent pentru dogmele şi perceptele evangheliei. Colindele profane sunt vechi legende şi descrieri de moravuri de altădată. Ele, în genere, ne amintesc de epoci glorioase creştine, de un nivel moral ridicat al străbunilor noştri.

Steaua şi Vicleimul datează din primii ani ai introducerii creştinismului în Dacia, bineînţeles suferind unele schimbări dela cei care le citeau.

Iată cât ne grăeşte nouă tuturora Naşterea lui Isus Hristos. Ne reaminteşte între altele de tot patrimoniul tradiţiei noastre naţionale. Când ne gândim că peste tot acest patrimoniu, care-i al întregului neam, apasă astăzi cnutul cutropitorului, gândurile şi toată fiinţa noastră trebuesc să se prosterne cu pietate în faţa muceniciei neamului. Permanenţele noastre interioare trebuesc să pulseze în funcţie de jertfelor celor căzuţi, de suferinţele celor ce zac în închisori, pentru libertatea şi independenţa Ţării şi a Neamului.

Naşterea lui Isus Hristos ne arată calea ce trebue să urmăm pentru a ne putea număra şi noi printre adevaraţii închinători ai Fiului lui Dumnezeu; altfel, pentru noi, zadarnic „răsărit-a lumii lumina cunoştinţei", zadarnic ne-a venit Răsăritul cel de sus, zadarnic rostim:

„Carele pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s'a coborît din cer şi s'a întrupat dela Duhul Sfânt şi din Maria fecioară şi s'a făcut om."

Etica anonimă şi personalitatea

(urmare din pag. 7)

în acelaşi timp dimensiunea adâncă, dinamică, unică şi respectabilă a personalităţei.

Fenomenul aceasta se poate observa plastic în arhitectură. Casa albă şi cubică a secolului XX are suprafaţa solară a Renaşterei redusă la linia simplă şi uniformă — ca un protest în faţa gongorismului stilistic al barocului şi rococo-ului. Aceasta ar putea fi şi explicaţia pozitivă a cubismului şi suprarealismului în pictură.

Protest, ca şi realitate nouă, dar încă gângavă!

Drama acestui stil constă în faptul de a fi lipsit de o viaţă proprie, interioară! Sinteza unui timp spiritual ce vine — sau chiar saltul într'o nouă floră dogmatică — atât vor avea de adăogat: completarea suprafeţei solare a Renaşterei (ca aport pozitiv), cu o dimensiune interioară. Individualismul desfrânat, cât şi monismele colectiviste, sunt laturile obiectivate şi superficiale deci urâte, ale raportului adevărat dintre personalitate şi etica anonimă. Din această poziţie ele vor continua să se ciocnească cu tot mai mare virulenţă în timpurile imediat următoare — ele reprezentând o desfigurare care se anulează în chip reciproc şi necesar. Omenirea nu se va putea însă reechilibra pe o soluţie de dimensiune spirituală atâta timp cât va căuta să anuleze prin forme exclusiv antitetice, procesul de asimilare intimă a beneficiilor Renaşterei.

Un ascetism „de tip medieval" nu va mai veni niciodată — ca Paradis necesar —, omenirea trecând, din punct de vedere spiritual, de faza edenică a adolescenţei tutelare.

Iar ascetismul cel fără de început, pe linia lui aeriană şi simplă, îl întrevedem ca un ascetism exclusiv de graţie, de generozitate, de vocaţie şi de libertate.

Protip al noului stil, nu poate rămâne moralismul formelor exterioare, pavat cu intenţii rele şi „impermeabile la graţie" — pe care îl denunţă Peguy.

Căderea în păcat nu va muri niciodată. In schimb accentul moralei poate cădea când pe faptă când pe intenţie. O epocă de adâncime nu poate pleca decât din interior spre linia simplă şi după cum faptul este încărcat în chip paradoxal cu natura intenţiei, morala interioară — şi singura vie şi cea adevărată — nu poate fi altfel decât suplă; aplicată la caz, purtând deci cu sine o libertate graţioasă atunci când atitudinele învăţate pe dinafară cad sau se modelează după conţinutul p r o f u n d al expresiei. Deasemeni nu întrezărim saltul spre acest stil, ca venind printr'un proces aprioric al credinţei, ci prin credinţă ca termen final al unei abisale experienţe. Afirmăm că Evanghelia în sensul ei pur — adică desprins de modalităţile de percepţie a mentalităţilor istorice — nu reprezintă altceva decât o veşnică realitate verificată în mod continuu d e c ă t r e e x p e r i e n ţ ă.

Este ceeace Blaga nu a întrevăzut, atunci când a aşezat experienţa exclusiv pe contul epocei noastre fără a o ridica totuşi la rangul de caracteristică neîndoelnică. Deaceea popoarele care vor fi avut prioritatea unei mari experienţe abisale, nimic nu le va putea smulge onoarea, avantagiul şi gloria (gloria ca aport pozitiv al Renaşterei) a unei vădite temeinicii în viitor.

Ceeace „poartă în carul său de biruinţă" este sensul timpurilor!

Etica anonimă şi personalitatea se pot concilia? Personalitatea (cel puţin indispensabila ei latură exterioară) nu poate fi opusă anonimatului.

Ceeace rămâne anonim nu va fi stilul, ci etica sa în sens de pudoare.

Numai „esenţa" este anonimă, personalitatea este ceva „hypostatic", deci unic şi nefungibil.

O singură poziţie poate concilia, — îmblânzi laturile opuse (individualism şi colectivism) a celor doi termeni: măsura creştinătăţei noastre!

(continuare în pag. 12)

Ziua unirii Transilvaniei

„Românii sunt incontestabil cei mai vechi şi cei mai numeroşi locuitori ai Transilvaniei."

Iosif II-lea, Împărat al Austriei.

1 Decembrie 1918

S'au împlinit 32 de ani de când, la Alba-Iulia, pe câmpia din faţa cetăţii care, cu trei veacuri înainte, se închinase lui Mihai Viteazul, cel dintâi domn al tuturor românilor, marea adunare naţională a poporului românesc din Transilvania, Banat şi Ţara ungurească proclama unirea provinciilor de dincolo de Carpaţi cu România.

Lui Gheorghe Pop de Băseşti, vechi şi încercat luptător, care fusese ca adolescent martor al revoluţiei naţionale din 1848 şi care putea să revendice dreptul de a fi realizat, în 1880 la Turda, uniunea într'o singură grupare a tuturor românilor din teritoriile subjugate, îi revenise în această zi — cu câteva luni înainte de a închide ochii pentru totdeauna — onoarea de a prezida memorabilul act.

Alba-Iulia, această străveche aşezare a Dacilor, devenită în secolul II-lea garnizoană a Legiunei Gemina şi capitală a celei de-a treia regiune a Daciei romane, pustiită în nenumărate rânduri şi renăscută mereu din cenuşe, reşedinţă de voivozi şi de principi, loc de crâncene bătălii, însemna pentru români o glorioasă evocare şi în acelaş timp nume amintitor al Golgotei pe care ei urcaseră treptele istoriei.

Aci fusese cel dintâi scaun metropolitan al românilor din Ardeal. Aci, după ce bătuse nimicitor oastea lui Andrei Bathory la Şelimbăr, Mihai Viteazul primise jurământul armatei şi dietei Transilvaniei ... La Alba-Iulia se proclamase, la 1.700, unirea cu Roma ... Dar tot acolo, dinţii roţilor de tortură sfâşiaseră trupurile lui Horia şi Cloşca, fusese pălmuit şi întemniţat Avram Iancu, „craiul munţilor" şi aşteptaseră, în adâncurile cazematelor din citadelă, sute şi sute de români înainte de a lua drumul puşcăriilor din Vaţ şi din Seghedin.

In 1918, cu trei săptămâni înainte ca dorobanţii regelui României să treacă pentru a doua oară Carpaţii, peste 150.000 de români alergaseră din nou la Alba-Iulia pentruca, sfărâmând lanţurile robiei, să proclame unirea pe care Mihai Viteazul nu reuşise s'o înfăptuiască decât pentru o clipă.

... Platoul din faţa cetăţii era în această primă zi de Răpciune o mare de oameni şi-o ţădure de steaguri. Erau acolo delegaţii tuturor satelor şi oraşelor, intelectuali şi clerici ai celor 2 confesiuni, studenţi şi gimnazişti, muncitori industriali, mineri şi reprezentanţi ai regimentelor româneşti din fosta armată cesaro-crăiască purtând la chipie, în locul rozetei imperiale, cocarda tricoloră a României libere ...

In fruntea nesfârşitelor coloane de ţărani, a căror căciuli şi sumane dominau această manifestaţie, mâni aspre de Moţi purtau steagurile naţionale.

Unele din aceste steaguri fuseseră cusute în pripă de ţărănci, de dăscăliţe şi de preotese, dar altora vremea le înegrise de mult pânza. Erau cele dintâi stindarde româneşti — „roşu, galben, v â n ă t" — aceleaşi sub cutele cărora porniseră în 1848: Avram Iancu, tribunul Ion Buteanu, prefectul Petre Dobra din Zlatna şi preotul martir Simion Balint din Roşia Abrudului ...

Nici când nu se întâlniseră în asemenea adunare mărgineni din Ţara Făgăraşului şi din Poarta Branului cu urmaşi descălecătorilor din Maramureş, sau bănăţeni cu grănicerii dela Năsăud şi cu cei din părţile Reghinului, unde a păstorit timp de un sfert de veac, ca prea luminat protopop, Petru Maior, cel care scrisese „Istoria pentru începutul Românilor din Dacia" în timp ce peste principate se aşternuse negura stăpânirilor fanariote ...

N'a fost sat, n'a fost cătun care să nu-şi fi trimes cel puţin un reprezentant la această adunare ... Fiecare plecase pe cheltuiala lui, cu traista mai mult goală, dar cu hotărîtă voinţă de a îndrepta roata zbuciumatului nostru destin şi a împlini un vis ce încălzise inimile multor generaţii; dela Inocenţiu Micu-Clain încoace, cel care în nemărginita lui iubire faţă de neam scria nunţiului papal din Viena: „.... tot ce pot face pentru bunăstarea clerului şi naţiunei noastre asuprite spre mărirea lui Dumnezeu şi binele sfintei biserici, nu m'aşi îndoi un singur moment a o îndeplini chiar şi cu vărsarea sângelui meu propriu." Pentru împlinirea acestui vis suferise Şincai chinuri şi umilinţi, pribegind din loc în loc dar scriind cu înverşunată stăruinţă „Hronica", poveste neterminată a necăjitului nostru popor ...

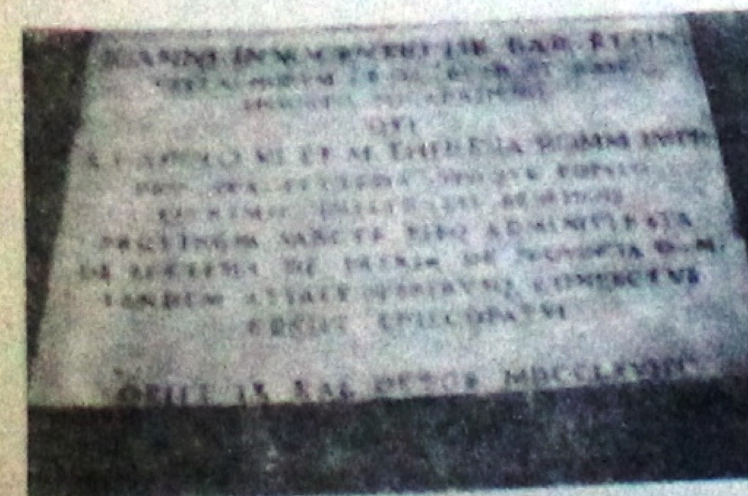
In câte rânduri, folosind ticăloase uneltiri sau fluturând mincinoase promisiuni, nu încercase stăpânirea străină să ucidă această mântuitoare nădejde! ... „Oarba desunire" întunecase minţile câtorva „domni", dar nu isbutise să sfarme voinţa acestui popor de ţărani, înarmaţi cu răbdare şi înţeleaptă cuminţenie, care constituiau acum prin prezenţa lor în număr atât de mare acest act de reparaţiune istorică.

După ce declaraţia de unire, cuprinzând 9 puncte a obţinut aprobarea unanimă a celor 1228 de delegaţi ai celor 27 judeţe, ea a fost comunicată mulţimii adunată pe câmpia lui Horia .... În sfântă tăcere, această mulţime a ascultat fraza: „Adunarea naţională a tuturor Românilor din Transilvania, Banat şi Ţara ungurească, adunaţi prin reprezentanţii lor de seamă la Alba-Iulia în 1 Decembrie 1918, decretează unirea acelor Români şi a tuturor teritoriilor locuite de dânşii cu România. Adunarea naţională proclamă îndeosebi dreptul inalienabil la întreg Banatul, cuprins între Mureş, Tisa şi Dunăre."

Apoi, ca la o comandă, armata de căciuli şi de sumane s'a descoperit ... Dintr'o sută şi cinci zeci de mii de piepturi a răsunat „Marşul" lui Andrei Mureşanu, răscolitorul cântec al redeşteptării noastre naţionale ...

Aşa s'a făcut Unirea la Alba-Iulia, la 1 Decembrie 1918: spontan şi necondiţionat, aşa cum o voise autorul „Cântecelor fără ţară", ardeleanul Octavian Goga care, asemenea lui Eminescu şi ca strălucit continuator al acestuia puse în slujba ideei naţionale toată sensibilitatea frământată de chemările strămoşeşti.

> **„Ţara asta e a noastră, a voastră e ţara ungurească şi, în scurtă vreme, vă scoatem noi de aici."**
>
> **Ţăranul Florea Cosma**
> **din Gârbău**
> **către nobilul Szent-Pál, în toamna lui 1784.**



In Biserica St. Sergiu a călugărilor basilicani din Roma se află această lespede sub care odihneşte Ioan Inocenţiu Micu Klein, martir al cauzei naţionale române.



Poarta cetăţii din Alba-Iulia. Sub statuia ecvestră a împăratului Carol III-lea se văd cele două ferestre ale celulei în care au stat întemniţaţi Horia şi Cloşca înainte de a fi traşi pe roată.

In aceiaşi închisoare, Marcu Giurgiu din Cărpiniş zis Gheorghe Crişan, mândru şi hotărît căpitan al răscoalei lui Horia, se spânzurase cu curelele dela opinci.

Două alte manifestaţiuni politice au prefaţat însă actul acestei uniri.

La 18 Octombrie 1918, deci cu aproape o lună înainte de semnarea armistiţiului de către puterile centrale, deputatul Alexandru Vaida Voivod afirma, în parlamentul din Budapesta, dreptul poporului românesc din Transilvania de a-şi hotărî singur soarta.

In acelaş timp, într'o cazarmă din Viena, locotenentul de rezervă de artilerie Iuliu Maniu, alesul cercului Vinţul de Jos, punea pe ostaşii români din unităţile austro-ungare să jure pe drapelul tricolor, constituind astfel primele gărzi naţionale ardelene.

După ce cu ajutorul acestor gărzi, restabilise ordinea în capitala fostului imperiu, Iuliu Maniu participa la congresul dela Arad unde, la 16 Noembrie 1918, se decidea desfacerea de Ungaria.

Aşadar înainte de a fi rostit la Alba-Iulia un discurs de-o impresionantă sobrietate, Iuliu Maniu, nepot, după mamă, al marelui Simeon Bărnuţiu, autorul memorabilului „Manifest politic al Românilor" dela 1848, contribuise hotărîtor la săvârşirea actului din 1 Decembrie, a cărui valabilitate avea să fie recunoscută prin tratatul de pace din 1919.

Împreună cu episcopul de Cluj-Gherla, Iuliu Hossu, fost membru al delegaţiei care a prezentat Regelui Ferdinand, la Bucureşti, moţiunea unirei, Iuliu Maniu se află astăzi întemniţat. Asupra ambilor apasă vina de a fi apărat libertatea naţiunii şi independenţa patriei.

Aniversând, în aceste triste timpuri, ziua unirei Transilvaniei, să ne înălţăm cu gândul spre suferinţele lor şi ale tuturor martirilor care zac în închisori sau au plătit cu viaţa credinţa lor în reîntregirea României.

1 Decembrie 1918 nu poate fi sărbătorit decât în felul acesta.

> **„. . . Noi suntem gata sau a trăi sau a pieri, a ne păstra astfel cinstea până la moarte şi a ne lupta mai departe pentru principiile noastre. Soarta va hotărî. Poate că neamurile civilizate ale Europei vor privi la noi şi sperăm, că dacă nu alţii, naţiunile de aceeaşi origine cu noi vor veni în ajutorul nostru şi ne vor mântui din obezile robiei. Căci naţiunile care iubesc libertatea vor grăbi să ne vie în ajutor. Până atunci noi vom lupta până la moarte ca să nu cadă asupra noastră blestemul nepoţilor noştri."**
>
> **Ion Buteanu**
> **Prefect de Zărand în timpul revoluţiei naţionale din 1848 1849.**

Minciuna ca dogmă

Mistificarea adevărului istoric este arma de care se folosesc comuniştii cu precădere. In această privinţă nici profesorul dement Petre Constantinescu-Iaşi şi nici „academicianul" Roller n'au reuşit să-l întreacă pe Dan Deşliu, devenit prin convertirea sa la marxism-leninism-stalinism redactorul „literar" al „Scânteii".

Cu ocazia transformării în sală de balet a Capelei Palatului Cotroceni, astăzi centru de instrucţie al „pionierilor", proaspătul tovarăş Deşliu, membru în consiliul general de conducere al sucursalei reperiste a „VOKS"-ului din Moscova — „A.R.L.U.S." — publică în ziarul dumisale un articol plin de invective la adresa Reginei Maria.

Descriind, cu lux de amănunte, niştte născocite libaţiuni neroniene, găseşte nimerit să plaseze o remarcă, menită să îmbogăţească istoria regimului şi să completeze un jurnal de părete.

„Şi în acest timp — aşa închee, dramatic, Dan Deşliu jalnica sa proză — la Tatar-Bunar, în Basarabia, tunurile generalului Stan Poetaş ştergeau de pe suprafaţa pământului un sat întreg . . ."

Acum trei ani, pe vremea când domnul Guţă Tătărăscu era încă în graţiile Anei Pauker, junele „scriitor" comunist ar fi avut ocazia să se documenteze în privinţa celor întâmplate la Tatar-Bunar în 1924, pe vremea când fostul ministru de externe democrat-popular era subsecretar de stat la interne. Domnul Tătărăscu este autorul a două lucrări, care tratează documentat această nereuşită încercare sovietică de a provoca turburări pe pământul românesc al Basarabiei: „Internaţionala III-a şi Basarabia" (1925) şi „Bessarabie et Moscou" (1926).

Cât priveşte pe generalul Stan Poetaş „ale cărui tunuri ştergeau de pe suprafaţa pământului un sat întreg", acesta era, în 1924, mort de 5 ani şi jumătate.

Generalul Poetaş, care se distinsese prin bravură personală în luptele dela Amzacea şi Topraisar în 1916, precum şi la Mărăşeşti în 1917, n'a avut prilejul să treacă niciodată prin Tatar-Bunar. In fruntea brigăzii de infanterie pe care o comanda — a 17-a dacă nu ne înşelăm — a trecut Prutul, în 1918, pe la Lipcani, participând la operaţiile de curăţire din Nordul Basarabiei şi oprindu-se cu unitatea sa pe Nistru, la Atachi.

Atachi este în extremul Nord al Basarabiei, pe când Tatar-Bunar se află în extremitatea sudică a provinciei. Comandând sectorul Atachi, generalul Stan Poetaş nu şi-a părăsit postul până în ziua în care a fost asasinat de bolşevici, 6 Ianuarie 1919.

Dan Deşliu, care pe vremea trecutelor regimuri fiind „pacifist" a uitat să-şi facă armata, n'are de unde să ştie că pentru „ştergerea de pe suprafaţa pământului a unui sat" — Tatar-Bunar nu-i sat, ci târg cu mai multe mii de locuitori — este nevoie de-o intervenţie serioasă a artileriei grele.

Ori în 1924, întreaga bandă moscovită care debarcase la Tatar-Bunar a fost capturată de câteva plutoane de jandarmi, de un escadron de călăraşi din Bolgrad şi de ţăranii germani din satele învecinate. Nu s'a tras nici măcar cu faimoasele „puşcoace" de 53 mm. care existau la acea vreme în unităţile noastre de infanterie.

Pentru comunişti este însă de absolută necesitate ca episodul Tatar-Bunar — tot atât de important pe plan militar, ca „republica dela Ploeşti" pe plan politic — să fie ridicat la rangul de mare bătălie.

Intre haimanalele capturate în 1924 la Tatar-Bunar era unul Petre Borilă, bărcagiu de meserie. Astăzi bărcagiul e general de divizie. Trecut deocamdată în sectorul „civil", dar păstrându-şi gradul, Borilă va fi chemat probabil să comande una din cele trei armate reperiste. „Tatar-Bunar" constitue pentru viitorul comandant de armată singura calificare profesională.

Alegerile dela 3 Decembrie

(urmare din pag. 9)

Este greu de spus cât de mulţi comunişti convinşi sunt astăzi în România, convinşi în sensul că cred cu sinceritate în lozincile sovietice. Dar asta nu interesează. Sunt astăzi zeci de mii de oameni care constituie armătura regimului, chiar dacă în interiorul lor sufletesc sunt indiferenţi sau îl detestă. Puterea regimului constă în capacitatea lui de a căuta în rândurile massei de cetăţeni copleşiţi de mizerie şi terorizaţi, pe cei cu structura activă. Dacă sunt adversari ai regimului, ei sunt lichidaţi, iar dacă sunt indiferenţi sunt culeşi şi li se dă ceva de făcut. Insărcinările, nu în cadrul partidului, dar totuşi pentru partid, constituie un mijloc de selecţie şi în acelaş timp şi un mijloc de solidarizare cu partidul şi cu destinul lui. Cel care primeşte o însărcinare, capătă imediat o stigmă de trădător, de care el însuşi este conştient şi care izolându-l de massa adeversarilor pasivi ai regimului, foştii săi prieteni şi cunoscuţi, îl sileşte să trăiască în cercuri unde tipul comunismului ideal este mimat de toată lumea. Avantagiile materiale care urmează nu fac decât să adâncească această legătură. Regimul dispune astăzi de câteva sute de mii de agitatori, pe care îi poate întrebuinţa în orice acţiune. Sunt câteva sute de mii de oameni pentru care sfârşitul regimului comunist va însemna nu numai pierderea avantagiilor materiale, dar şi deslănţuirea unor represalii, a căror gravitate, cei care îşi pun problema sfârşitului regimului comunist, nu o subestimează. Adversari potenţiali ai regimului există însă şi în rândurile lor şi poate că mult mai preţioşi decât elementele pasive, care se vor ridica abia după ce regimul va fi virtual doborît. Problema lor ar trebui examinată cu seriozitate, căci victoria, pentru a fi dobândită, cere imaginaţie şi judecată rece în acelaş timp, precum şi eforturi mari, nu placiditate şi suficienţă. Regimul comunist poate fi întărit şi poate pune probleme pentru refacerea de după victorie, dacă nu încercăm din timp să spargem solidaritatea regimului cu anumite elemente, pe care el le avantajează într'un mod exorbitant. Spărtura orizontală în sânul naţiunii, pe care comunismul o exploatează va trebui închisă. Dar pentru aceasta nu trebuie aşteptată prăbuşirea comunismului sub loviturile armelor.

Ceeace face ca actualele alegeri să fie o simplă copie a modelului sovietic, este propaganda dusă până la o limită, dincolo de care noi nu ne mai putem imagina nimic. Această propagandă şi reuşita ei constituie problema alegerilor. O armată de agitatori a fost mobilizată în acest scop: câte un propagandist pentru fiecare 20—30 locuitori ai ţării. Gândul dela care se pleacă este că omul se poate sustrage tuturor formelor de propagandă afară de una. Poate trece fără să vadă afişele, poate dormi la adunări, poate să nu citească ziarele şi poate să nu deschidă aparatul de radio. Ii vine atunci în casă o echipă de 2 sau 3 agitatori, cari într'o convorbire de 2—3 ceasuri, au ca misiune să-i trezească entuziasmul pentru superioritatea regimului comunist. In astfel de convorbiri agitatorul recitează lecţia învăţată la seminar, cu gândul că tovaraşul coechipier va face un raport asupra felului în care el şi-a asimilat materialul propadandistic, tot aşa cum va trebui să facă şi el acelaş lucru, în casa alăturată, unde rolurile se vor schimba.

In problemele mari, de importantă internaţională, interpretarea tendenţioasă a faptelor conform directivelor, nu mai produce la nivelul agitatorilor decât formule banale, uzate într'o repetiţie fără nici o măsură şi care nu au nici un efect. Regimul urmăreşte însă să îngusteze interesul cetăţenilor la probleme locale, la construcţiile în cadrul planurilor şi la construcţiile locale, care constituiesc dovada unei activităţi creatoare. Toate acestea pot cuceri imaginaţia lor.

Se speculează foarte mult în actuala propagandă, staticismul regimului anterior, care a lăsat atâtea probleme neatacate. La aceasta n'ar putea răspunde decât luptătorii naţionalişti dintre cele două răsboaie, care nu numai că au ridicat aceste probleme, dar au dovedit şi că sunt stăpâniţi de duhul creator necesar pentru a le rezolva.

Se joacă peste tot, în teatre, în atenee populare şi pe străzi pe estrade, actul al III-lea din Scrisoarea pierdută, a lui Caragiale, precum şi scenete scrise special pentru a dovedi că alegerile făcute de fostele partide erau nişte farse. Incapacitatea politică a partidelor, între 1920 si 1940 a lăsat şi în această direcţie o moştenire mai grea decât am fi bănuit.

Etica anomică şi personalitatea

(urmare din pag. 10)

Ideea Renaşterei a explorat numai partea superficială a acestei unicităţi. Colectivismele au explorat o monstruoasă impersonală.

Rămâne timpului nou, explorarea unei libertăţi interioare care se va dispensa sau va reduce dacă vrea, — dar numai dacă vrea — nu scena, ci scandalul, ostentaţia scenei! Fără îndoială timpurile care vin, sunt timpurile discreţiei.

„Gigantica înşelăciune" a vremei noastre, s'ar putea să nu fie decât un moment universal-dialectic, al reluărei contactului cu rădăcinile existenţei!

In momentul prăbuşirei formelor, tot mai mult ostentaţia şi impudoarea (ceeace este altceva decât activitatea veritabilă) sunt întâmpinate cu oboseală, cu un fel de desgust lucid al neîncrederei.

Omenirea în aparenţă inconştientă, în fond lucidă şi pretenţioasă, începe să distingă contururile golului, ale sugestiei, ale arguţiei, ale retoricei: farsa mondială! In ea se ridică deocamdată un fel de tânjeală, nu pentru moartea formelor, ci pentru întâlnirea în acelaşi timp cu singurătatea, ca condiţie fundamentală a existenţei. Nu singurătatea „senină" a anticului (stoicii), nici „dezolată" a dramei romantice, nici „răzbunătoare" a lui Hamlet sau a dramelor lui O. Neill, ci singurătatea diafană care să poarte într'însa aurora timidă şi adevărată a dragostei omului de către om.

Electrificarea României

Primele încercări de colectivizare întreprinse în Rusia după revoluţia din 1917 au eşuat pe toată linia, provocând haos în industrie şi agricultură. N. E. P. (Noua Politică Economică) a revenit deaceea la tolerarea şi chiar încurajarea iniţiativei private în perioada repunerii în ordine a economiei. O singură experienţă planificatoare a fost continuată cu energie nemicşorată: electrificarea. Primul plan de stat aprobat în 1920 de cel de al IX-lea congres al partidului bolşevic fu dedicat aproape în întregime acestui sector şi realizarea lui poate fi considerată ca cel dintâi succes de planificare a economiei sovietice.

Ideia dominantă a lui Lenin, că electrificarea trebue să premeargă industrializării generale şi intensificării agriculturii, era, pentru vremea aceea, mai puţin justificată decât astăzi, când consumul de energie electrică e enorm, depăşind în noile ţări industriale 90% din energia totală utilizată. Insă lucrările de electrificare permit şi impun pentru exploatarea raţională a resurselor de energie, intervenţia statului. După cum, cu un secol înainte, Friedrich List condiţiona industrializarea Germaniei de desvoltarea rapidă şi naţionalizarea căilor ferate, tot aşa Lenin a intuit importanţa electrificării pentru evoluţia industrială modernă şi mai ales prioritatea acesteia în cadrul politicei de colectivizare.

Aceiaşi înlănţuire de considerente ideologice şi necesităţi practice a urgentat şi punerea în execuţie a planului de electrificare a României prezentat de Gheorghiu-Dej la şedinţa plenară a comitetului central al partidului comunist, în luna Octombrie. Necesităţile practice domină însă pe departe. Deşi aplicarea planului cincinal a fost amânată cu un an, procesul de restrângere a producţiei de consum şi de desvoltare a celei extractive şi metalurgice a început deja din 1949. Consumul de energie a crescut repede şi insuficienţa capacităţii de producţie a centralelor electrice existente a provocat strangulări în toate ramurile industriei. Din un articol publicat în „Scânteia" de Stoian Petrescu, ministru adjunct la Ministerul metalurgiei şi industriei chimice, rezultă că multe întreprinderi din metalurgie şi siderurgie întâmpină dificultăţi serioase din cauza lipsei de putere electrică disponibilă, care să le permită să lucreze cu întreaga capacitate.

Pe lângă avalanşa obişnuită de osanale pentru Rusia Sovietică şi digresiunile telnico-economice numai de valoare propagandistică, raportul lui Gheorghiu-Dej cuprinde şi o serie de date pe baza cărora se pot reconstitui proporţiile şi caracteristicele reale ale planului de electrificare.

Executarea lucrărilor prevăzute în plan e eşalonată pe zece ani. Puterea totală instalată în R. P. R. ar urma să se ridice in 1960 dela 740.000 Kw. la 2,000.000 Kw., reprezentând o creştere de 2,67%. Din acest surplus numai 764.000 Kw. vor fi furnizaţi de centrale hidroelectrice, adică aportul energetic net va fi numai de 38,2%. Faţă de quantumul actual de 8% al energiei hidroelectrice, progesul e evident, însă e mult sub cota care ar trebui să fie atinsă în România, unde rezervele de cărbuni sunt modeste. Investiţiile pe Kw. la centralele hidroelectrice sunt cam de trei ori mai mari decât la centralele termoelectrice. Lipsa de capital şi greutatea cu care se obţine utilajul din Rusia, preocupată să-şi echipeze propriile centrale aflate în construcţie, au contribuit la favorizarea proectării de centrale termoelectrice. Consumul lor de combustibil ar depăşi în 1960 3.2 milioane de tone de lignit — mai mult de odată şi jumătate producţia totală din 1939 —.

Un factor care contează pentru raţionalitatea unei electrificări de amploare e capacitatea medie a unităţilor de producţie. Numărul centralelor electrice din România e în prezent de 603, cu o putere medie de 1230 Kw. O astfel de fărâmiţare înseamnă pe lângă o mulţime de inconveniente tehnice, o exploatare cu totul neeconomică, deoarece cheltuielile variabile cresc faţa de cele fixe de 2—3 ori mai mult, decât e normal. Grosul puterii termoelectrice instalate de 1,039.000 Kw. va fi data de 13 centrale. Dintre acestea se detaşează centralele dela Petroşani şi Filipeşti de câte 150.000 Kw. şi cenrala dela Doiceşti de 120.000 Kw. Rezultă pentru celelalte zece centrale o putere medie de 61.900 Kw. In comparaţie cu situaţia de până acum din România, ameliorarea intervenită e absolută. Tendinţa în ţările industriale e însă să se ajungă la unităţi medii de 100.000 Kw. In Anglia, unde multe uzine au încă caracter quasi-artisanal, media e de 50.000 Kw., în America e de 60.000 Kw., iar în Germania trece de 80.000 Kw.

In cazul realizării planului de electrizare, consumul pe cap de locuitor în 1960 — în ipoteza că populaţia ţării ar fi atunci de 20. milioane — va fi de 350 Kw. ore. Creşterea aceasta, deşi considerabilă, nu va marca nicidecum un stadiu de industrializare comparabil cu situaţia din prezent din ţările industriale. In Franţa, o ţară cu regim agrar-industrial, consumul pe cap de locuitor a fost in 1950 de 880 Kw. In Germania şi Anglia a trecut de mult de 1.000 Kw., iar în America a atins 2.000 Kw. în 1947. Disproporţia apare şi mai desvantajoasă, dacă se are în vedere faptul că în ţările industrializate recent, consumul de energie electrică e superior procentului celui din ţările cu structura industrială veche. Pe de altă parte în România, lipsa de huilă va trebui compensată în industrializare prin desvoltarea electrometalurgiei şi electrochimiei. Aşa dar, cu toată expansiunea producţiei de energie electrică, ea va fi peste zece ani încă insuficientă pentru a putea garanta desvoltarea egală a tuturor ramurilor industriale. După cum s'a văzut însă din raportul primului plan cincinal, regimul comunist din România pune accentul în deosebi pe promovarea industriei grele, în timp ce industriile de articole de consum sunt complet neglijate.

Problema finanţării într'un stat comunist, în care regimul dispune practic de întreg venitul naţional, e mai puţin complicată decât într'o ţară în care domină economia privată. Interesează mai mult raţionalitatea investiţiilor. Suma totală prevazută pentru realizarea planului e de 175 miliarde lei. Pentru un kilowat instalat ar reveni 94.000 lei sau, la actualul curs, circa 300 dolari. Media internaţională variază între 230—250 dolari; costul ridicat din R. P. R. nu se explică decât prin neraţionalitatea muncii, executată, în lipsă de echipament mecanic, cu mijloace primitive şi din cauza condiţiilor oneroase în care sunt făcute livrările de utilaj sovietic. Amortizarea probabilă a investiţiilor în 18 ani şi jumătate, numai din vânzarea energiei produse, la un preţ de 2,50 lei pentru Kw. faţă de cel actual de 5,80 lei, nu dovedeşte neapărat excelenţa activităţii planificatoare a lui Gheorghiu-Dej. In această privinţă, eficienţa producţiei de energie electrică a depăşit pretutindeni aşteptările. Primele proecte de electrificare în Rusia insistau toate asupra necesităţii de a recurge la împrumuturi externe. Primul plan a fost subordonat acoperirii unui deficit de 6 miliarde ruble prin împrumuturi şi acordarea de concesiuni la firme străine. Totuşi, până la urmă, n'a mai fost nevoie de nici un aport din afară. Acelaş succes neaşteptat a fost posibil şe la combinatul american — Tennessee Valley Authority — care, vânzând curentul cu jumătate din preţul din celelalte regiuni, a realizat o creştere a consumului de 63% şi o scădere relativă a cheltuielilor fixe.

Partea din raport referitoare la lucrările de irigaţie, navigaţie şi regenerările de terenuri degradate se ocupă mai mult cu posibilităţile de amenajare şi nu cu ceeace se va amenaja efectiv în următorii zece ani. Singurele lucrări proectate de această natură sunt lacul de acumulare de 1,2 miliarde m. c. dela Bicaz, care va putea asigura irigarea unei suprafeţe de 300.000 ha în sudul Moldovei, un alt lac de acumulare de 15 milioane m. c. la Scropoasa pe Ialomiţa şi regularea cursului Siretului pentru navigaţie, între Galaţi şi Bacău. Cât despre industria electrotehnică care va fi creată paralel cu lucrările de electrificare, cele mai multe fabrici sunt proectate în Rusia şi nu vor fi decât sucursale ale industriei sovietice.

Centralele principale nu vor intra în funcţiune mai devreme de sfârşitul primului plan cincinal. Până în 1952 vor fi terminate doar hidrocentralele dela Moroeni şi Scropoasa, de 15.000 Kw. şi 8.000 Kw; dintre centralele termoelectrice, singură uzina dela Doiceşti va dispune de 60.000 Kw. instalaţi la finele anului 1952. Pentru a se satisface nevoile urgente din perioada 1950—1952 ale industriei, vor fi extinse câteva din centralele existente şi se vor instala şi un număr de unităţi transitorii, consumând gaz metan şi produse petrolifere.

Noile centrale nu vor putea fi puse în producţie înainte de 1953. Până atunci se poate afirma însă cu certitudine că nici Gheorghiu-Dej nu va mai fi dictatorul economiei în R. P. R. şi nici U. R. S. S. nu va mai servi ca model planificatorilor din România. Planul de electrificare, cu toate deficienţele semnalate, e totuşi o realitate demnă de luat în seamă şi care îl îndreptăţeşte, din nefericire, pe Gheorghiu-Dej să facă o critică nimicitoare politicei economice a trecutelor guvernări din România. Apoi, cu toate referinţele lui Gheorghiu-Dej la „ştiinţa" şi exemplul „marii patrii a socialismului", proectele sunt lucrate de cunoscuţi tehnicieni români — profesorii Leonida şi Dorin Pavel, profesorul Macovei, inginerul Dinculescu etc. — care nu şi-au făcut şcoala la Moscova. Astfel, centrala principală a planului, uzina dela Bicaz de 210.000 Kw., a fost proectată de profesorul Leonida încă din 1918 —. Cum tendinţa generală şi în ţările cu economie liberală e ca organele de stat să monopolizeze producţia energiei electrice, planul de electrificare anunţat de Gheorohiu-Dej nu va putea fi abandonat numai pentrucă a fost iniţiat sub regimul comunist. Datoria guvernelor de după eliberare va fi să-l contiune şi să-l amplifice, făcându-i corecturile necesare.

Stocaj socialist. *Economia R.P.R.-ului fiind strict planificată, s'a stabilit şi un normativ pentru fiecare întreprindere, de cantităţile de materii prime, materiale şi produse, pe care le poate deţine întreprinderea respectivă. După aceasta, guvernul a dat o hotarîre prin care toate întreprinderile (care sunt întreprinderi de stat şi lucrează planificat) sunt obligate să predea statului, adică Direcţiilor Generale de Aprovizionare şi Repartiţie de pe lângă Ministerele economice, toate materialele, care sunt deţinute în stoc în cantitate mai mare decât prevederile normativului.*

La baza deciziunii guvernului stă constatarea că numeroase întreprinderi au stocuri de piese, oţeluri de calitate şi materiale tehnice care stăteau neutilizate. Acest stocaj se explică pe de o parte prin măsurile de greşită planificare, prin care s'au repartizat materiale, fie în plus peste cantităţile necesare, fie neîntrebuinţabile în cadrul producţiei curente a uzinei. Pe de altă parte ele sunt uneori rezultatul zelului funcţionarilor din unele întreprinderi, care cunoscând greutăţile de aprovizionare şi lipsurile unor categorii de materii prime, achiziţionează pentru uzina lor tot ce găsesc, fără să se mai uite la ce scrie în planul de stat, într'o concurenţă foarte puţin socialistă.

Ca să dăm un singur exemplu: Uzinele Vulcan din Bucureşti, după ce au predat materialele din stocuri, au apelat la ministru revendicând o parte din ele care (şi reproducem citatul directorului general Nadaşdi Arcadie din Ministerul Metalurgiei şi Ind. Chimice) „au fost procurate în condiţiuni foarte grele şi deci nu pot fi cedate altor întreprinderi".

Planificare socialistă. *La Combinatul Brad s'au descoperit în supra-stoc 8000 kgr. cupru electrolitic. In acelaş timp uzinele „Laminorul" din Capitală nu-şi puteau realiza planul din pricină că le lipsea acest material.*

In regim capitalist cele două întreprinderi şi-ar fi rezolvat uşor aceste probleme, dar în regim comunist a fost nevoie să intervie vigilenţa revoluţionară a guvernului.

La Romanité des Roumains

(Cf. Vestitorul, octobre 50, p. 14)

Quand les Goths occupèrent la Dacie, la population indigène fut expropriée. Mais elle ne quittait pas le pays, car les Goths étaient trop peu nombreux pour pouvoir se passer de la main d'oeuvre indigène. Mais la barrière construite par les Romains à l'est de l'Olt, tombait en ruines, et de nouvelles tribus asiatiques déversèrent sur le pays. C'est alors seulement que commence la vraie période de tribulations des Daces romanisés. Au commencement du V-ème siècle les hordes des Huns envahirent le pays, mais ne restèrent pas en Dacie; elles continuèrent leur marche vers l'ouest, pour s'établir définitivement en Pannonie (Hongrie), de sort que la structure de la population dacienne ne fut pas essentiellement changée. C'est également en Pannonie que s'établirent les Avares, peuple d'origine ouralo-altaïque, qui, venant au VI-ème siècle des régions du Don, se jeta sur les régions du Danube, poussant ses invasions jusqu'en Allemagne, où battus et exterminés par l'armée de Charlemagne, ils disparurent définitivement de l'histoire. C'est dans leur suite que les Slaves, asservis par les Avares, firent leur entrée en Europe, inaugurant la segonde (ou bien la troisième période de l'histoire des Roumains.

La première invasion des Slaves en Dacie n'avait pas encore comme conséquence l'installation définitive des envahisseurs. La masse principale, ceux qui devaient devenir les Slovènes, les Croates, les Serbes, continuèrent leur poussée, déversant d'abord dans toute la Grèce. Vers l'ouest, ils ravagèrent, en 612, Salona, la capitale de la province romaine Dalmatia, et arrivèrent de la sorte jusqu'au littoral de la mer Adriatique. En même temps, ils pénétrèrent, plus au nord, dans les Alpes orientales, envahissant la province romaine Doricum, et avançant jusqu'à la vallée de Pustérie, où les Baïouvars leur infligèrent une telle défaite qu'ils renoncèrent à la continuation de leurs razzias.

La comparaison du sort de la population romane qui vivait à cette époque dans la province Noricum, avec celui de ceux qui devaient devenir les Roumains, est très instructive. Partout où les Slaves mirent le pied, la toponymie latine disparaît. Dans la vallée de Pustérie, par exemple, où depuis le VI-ème siècle il s'était établie une symbiose pacifique entre les Baïouvars et la population indigène romanisée, les noms de lieu et les lieux-dits d'origine romane survivent en masse jusqu'à nos jours. Mais là où se portèrent les Slaves, il n'y a plus de trace de la toponymie ancienne. Il n'y a que quelques rares noms de ville, transformés selon les lois phonétiques des langues slaves, qui rappellent encore l'époque des Romains. La population romane de cette province romaine dut abandonner ses foyers, échappant de la sorte à l'extermination; mais encore au X-ième siècle on la trouve, surtout en qualité de colons, sous la protection de l'évêché de Salzbourg. Une partie plus considérable se dirigea vers le sud, où le duc de la marche longobarde du Frioul les établit dans son territoire, qui venait d'être ravagé par les Avares.

Le sort de la population romanisée de la Dacie devait ressembler sous bien des rapports à celui de la population des Alpes noriques. Elle fut chassée des régions fertiles des grandes rivières et se retira dans les montagnes. Sans pouvoir le prouver, nous pouvons admettre qu'une partie se réfugiait aussi auprès de la population romane qui vivait au sud de Danube, renforçant ainsi celle-ci qui s'y était retirée en 270, à la suite de la retraite de l'armée et de l'administration romaines. Ainsi les noms de lieu, datant de l'époque romaine tombaient d'usage, puisque les anciens habitants avaient dû fuir, et une grande partie de la Transylvanie, de même que les versants des Carpathes vers le sud et l'est, perdirent leur caractère roman. Dorénavant c'est surtout au sud du Danube, au nord de la Bulgarie actuelle que se déroule la phase décisive de la formation de la langue roumaine.

Or rien ne pourrait démontrer d'une manière plus manifeste le pouvoir de la culture romaine et de sa tradition linguistique que le fait que les tribus slaves, établis peu à peu en Dacie, recouraient à la langue de la population romane, devenue une minorité, pour se faire comprendre. En partie elles y étaient obligées, parce que, même entre elles, elles avaient besoin d'une langue de communication générale, que ne pouvait pas être leur parler local; de même que dans l'ancienne Autriche, les Slaves du nord et ceux du sud se servaient de préférence de la langue allemande, seule langue compréhensible pour eux tous. Car là aussi, sur le sol de la Dacie, se rencontraient des Slaves, qui venaient du nord, avec des Slaves d'origine méridionale. Les uns p. e. désignaient leurs places fortes par l'expression gorod, où les autres employaient la forme grad, etc. En outre, d'autres tribus asiatiques, parlant des langues de toute sorte, suivirent les Slaves dans leur marche vers l'Europe, et tous n'avaient qu'un seul moyen de se faire comprendre et de s'arranger avec les nouveaux voisins, à savoir celui de recourir à la langue commune de tous, qu'était précisément la langue latine.

Mais prononcée avec un système phonétique qui n'était pas celui de la population romane elle-même, cette nouvelle langue commune subit des changements assez considérables. Les Slaves avaient p. e. l'habitude d'ajouter à leurs consonnes un élément palatal, toutes les fois que celles-ci étaient suivies d'un e ou d'un i; et ils conservaient cette habitude même quand ils se servaient de la langue latine. Encore de nos jours on pouvait constater que la population russe de la Transnistrie prononçait le nom du maréchal Antonescu, en le transformant involontairement en Antanyescu. En parlant le roman, ils conservaient en outre certains termes de leur propre idiome, ou bien parce que ils ignoraient les termes correspondants du latin, ce qui devait surtout se produire pour des terminologies spéciales, ou bien parce que certaines expressions affectives de leur langue maternelle comportaient des valeurs sentimentales qu'ils ne pouvaient pas comprendre dans la langue latine, restée pour eux tout de même une langue étrangère. C'est là la raison pourquoi des mots qui reflètent la vie intérieure, comme p. e. le verbe amare, furent remplacés en roumain par leurs correspondances slaves, p. e. ljubiti, a iubi. Dans des cas semblables les Slaves affublaient les mots de leur propre fonds linguistique d'une désinence latine, pour les insérer ensuite dans leur discours roman.

Les mêmes phénomènes se sont déroulés, à peu près à la même époque, dans la France septentrionale, où les Francs étaient devenus les maîtres du pays. Eux aussi avaient adopté la langue latine comme langue des rapports avec les voisins d'origine latine, mais ils prononçaient le roman avec leur système phonétique; ils romanisaient, tout comme les Slaves, de nombreuses expressions de leur propre langue, auxquelles ils ne voulaient ou ne pouvaient pas renoncer quand ils employaient la langue commune. Des deux côtés, en Dacie comme en Gaule, la population assujettie a fini par accepter en partie la forme que leur langue avait contractée dans la bouche des étrangers, qui étaient les maîtres du pays. Ainsi la diphthongaison très prononcée des voyelles accentuées, qui distingue le français du nord de la langue provençale, est due, sans doute, à l'influence de la population franque, sans que pour cette raison le français eût perdu son caractère de langue latine. Des deux côtés, la population indigène a réagi contre cette transformation de la propre langue. En France p. e. nous pouvons suivre pas à pas le refoulement de la consonne germanique w, qui avait été introduite dans le français du nord avec une série assez longue de mots francs, en faveur de la correspondance romane gu-, qui se substituait à la consonne w, inconnue dans le propre système phonétique. La forme garder refoule p. e. l'ancienne forme warder, qui actuellement ne survit que dans les régions limitrophes de l'Allemagne et de la Suisse allemande.

Or, le même phénomène se produisit dans les régions orientales de la langue latine. La population romane imite la prononciation des Slaves qui parlent le latin, mais, comme leur système phonétique n'est pas celui des Slaves, ils finissent par transformer, eux aussi, les mots qu'ils entendent dans la bouche des nouveaux maîtres. Un exemple pour tous: Nous avons déjà mentionné le fait que devant la voyelle i les Slaves ne prononçaient pas un d pur, mais qu'ils ajoutaient un élément palatal. Au lieu de dire diko, ils prononçaient dyiku. Mais le groupe consonantique dyi- n'existait pas dans le système phonétique de la langue romane. En contrefaisant la prononciation slave du mot, ils y substituaient le groupe dz, prononcé en latin vulgaire dans des mots comme medzu pour mediu, parce que la suite phonétique dzi leur paraissait rendre les sons qu'ils entendaient, sans pouvoir les prononcer exactement; ils prononnçaient donc dziku, à savoir la forme telle qu'elle survit encore en ancien roumain. Le passage de di-latin à dz-, comme en roumain, ne se retrouve nulle part en territoire roman, à l'exception des régions limitrophes de l'ancienne Dacie, en Pannonie et dans l'est de la province norique. Là aussi la population romane indigène a été en contact avec les Slaves immigrés et finit par adopter leur manière de prononcer les consonnes, dites „molles".



Le roi Décébale, vaincu, se donne la mort.
(Colonne Trajanne, Rome.)
Les bas-reliefs de la colonne Trajanne nous offrent l'image la plus authentique et la plus exacte des régions actuellement occupées par les Roumains.

Ainsi, l'évolution phonétique d'un mot tout simple comme le latin dico nous révèle toute une phase de l'histoire primitive des Roumains, dont aucun écrivain de l'antiquité ne fait mention. La haute valeur culturelle de la langue latine amène les envahisseurs à l'accepter comme langue commune: ils la déforment, mais leur prononciation s'impose même à la population assujettie, ceci à cause de la situation politique prépondérante qu'ils occupent. Finalement la population romane réagit en partie contre cette „peregrina insolentia", pour employer un terme que Cicerone avait créé dans un cas semblable.

Mais ce n'est que dans la seconde période slave, le temps de la formation du règne bulgare, que la romanité des Roumains a pris sa forme définitive. Jusqu'à l'arrivée des Bulgares les tribus slaves établies en Dacie ne connaissaient pas d'organisation étatique. Les Bulgares, proches parents de la couche dirigeante des Magyars, furent absorbés, au cours du VIII-ème siècle, par la majorité assujettie des Slaves. Etablis d'abord au sud de la Dobroudja, ils commencèrent, au IX-ième siècle, à étendre leur domination dans toutes les directions, vers le sud comme vers l'ouest. Sous leur chef, appelé chan, „du nom de Krum, ils détruisirent définitivement le règne des Avares (les auteurs de l'invasion slave en Dacie): seul état organisé à côté des Byzantins, ils n'avaient qu'à recueillir la succession de leurs voisins, défaits par l'armée de Charlemagne.

Or, les historiens de l'époque relatent que les Bulgares déplacèrent, au cours de leurs luttes avec les Byzantins, des tribus entières qui vivaient sous la domination de Byzance. Il n'est donc pas risqué de supposer que parmi les populations déplacées se trouvaient aussi les Romans du sud du Danube, qui formaient en quelque sorte un espèce d'île au milieu de la mer slave. Quoi qu'il en soit, cette expansion des Bulgares vers l'ouest avait deux conséquences définitives pour la constitution de la nation roumaine. Poussés de leur espace vital du sud du Danube, une partie de la population romane se dirigea vers le sud, se répandant par tous les Balcans, sans parvenir à y former une

(suite page 16)

Die Sachsen an der Seite der rumänischen Widerstandskämpfer

Niemand gibt sich über das Resultat der Wahlen in einem volksdemokratischen Lande irgend welchen Illusionen hin. So wie die Kandidaten von den politischen Zellen der „Partei" ernannt werden, wird auch das Resultat lange vor dem Wahltag vom politischen Büro des Zentralkomitees der Kommunistischen Partei festgesetzt. Bei den Wahlen am 3. Dezember in Rumänien, wurde, abgesehen von dieser altbewährten Methode, als weitere Vorsichtsmaßregel einfach über eine Million Staatsbürgern das Wahlrecht abgesprochen, weil sie der „einstigen ausbeuterischen Klasse" angehörten. Der größte Teil dieser von der Wahl Ausgeschlossenen, rekrutiert sich aus guten Bauern, die mit dem Namen „chiaburi" (Kulake, Großbauer) abgestempelt und zu den größten Feinden der arbeitenden Klasse, der sozialistischen Errungenschaften und des volksdemokratischen Regimes überhaupt, erklärt wurden.

Wie aus vielen Berichten, veröffentlich in der kommunistischen Presse des Landes, zu ersehen ist, haben nicht nur „chiaburi" die Maskerade dieser Wahlen sabotiert, sondern die ganze Bevölkerung, ja sogar die Arbeiter in den Fabriken sind sich inzwischen darüber klar geworden, was es heißt in einem „sozialistischen Staate" zu leben.

Es häufen sich die Fälle, in denen die „Agitatoren" und Kandidaten des „Volkes" bei ihren forcierten Versammlungen auf dem Lande nicht einen einzigen Zuhörer haben. In den Gemeinden Baltati, Rayen Targul Frumos, Region Jassy wurde der dortige Kandidat, ehemaliger Deserteur und Angehöriger der zu trauriger Berühmtheit gelangten Division „Tudor Vladimirescu", von den Bauern des Ortes verhöhnt und windelweich geprügelt. „Wir dulden keinen, der uns Schande macht; in unserem Dorf ist, außer den Zigeunern, kein einziger Kommunist." In der Schäßburger Gegend, die zusammen mit den beiden Kokelgebieten der Region Hermannstadt einverleibt wurde, rekrutieren sich alle Kandidaten aus der Spreu der Dörfer, vorwiegend aus Zigeunern. Und in der Umgebung Schäßburgs gibt es, Gott sei Lob und Dank, Zigeuner in rauhen Mengen. Hier lebt der größte Prozentsatz aller Zigeuner Siebenbürgens.

Diese Tatsache empörte die Bauern besonders und in Saulian, Hundorf und anderen Dörfern wurden die Bolschewiken von der Bevölkerung ausgepfiffen.

Wie wir aus der Namensliste der gelegentlich dieser Zwischenfälle verhafteten „chiaburi" ersehen, waren die Sachsen an der Seite der Rumänen. So wurden in Hundorf, neben den „chiaburi" Chircu Josif und Nutiu Vasile, die führenden Sachsen Berland und Johann Weiß abgeführt; letzterer ist der Führer der sächsischen Einwohner des Ortes. In Ludosch rief der Bauer Tanase Ioan in die tagende kommunistische Versammlung: „Wir wollen uns nicht vom Pöbel führen lassen!"

Sogar in der Region „Stalinstadt", wo die Kommunisten ein Heer von fast 10.000 Agitatoren (unter ihnen sehr viele Russen und Lipovaner aus der Dobrogea) zusammengezogen haben, sind derartige Zwischenfälle vorgekommen, so in Hellsdorf, Weidenbach, Petersdorf, Tartlau und Honigberg. In all diesen Gemeinden haben die Sachsen gemeinsam mit den rumänischen „chiaburi" die Agitatoren und Kandidaten davongejagt.

Diese Haltung der sächsischen Bauernschaft ist um so bemerkenswerter, als die meisten von ihnen erst vor kurzem von der Zwangsarbeit in Rußland heimkehrten — oder ist gerade deswegen ihre Auflehnung so groß, daß sie es, trotz aller damit verbundenen Gefahren, vorziehen, mit den rumänischen Widerstandskämpfern eine gemeinsame Front zu bilden?



Schäßburg (Sighișoara)

„Die rumänischen Bauern seufzen unter dem Joch"

Die italienische Zeitung „Corriere della Sera" veröffentlicht einen hochinteressanten Reisebericht aus Rumänien. Der Berichterstatter, selber Italiener, gehörte vor seiner Studienreise jenen mit dem Osten liebäugelnden Intellektuellenkreisen an, die sich etwas darauf einbilden, „fortschrittlich" eingestellt zu sein.

Die in der Volksrepublik der Anna Pauker gemachten Beobachtungen haben ihn endgültig von dieser Intellektuellenkrankheit geheilt und die Grundfesten seines Fortschrittsglaubens erschüttert, so daß er sich geradezu verpflichtet fühlt, seine warnende Stimme in der Weltöffentlichkeit zu erheben.

Im folgenden veröffentlichen wir ein paar markante Stellen aus diesem Aufsatz, um auch unseren Lesern einen Eindruck davon zu vermitteln, wir die brutale Wirklichkeit des Ostens selbst auf einen solchen Menschen wirkt, der glaubt Verständnis für den Osten aufbringen zu müssen:

„Was Hunger und Elend anbetrifft, besteht ein furchtbarer Unterschied zwischen dem Rumänien von heute und dem, das ich 1939 gesehen habe. Früher war dieses Land wirklich blühend, sein natürlicher Reichtum war groß. Dazu kommt die angeborene Liebenswürdigkeit seiner Bewohner, das Fehlen von Fremdenhaß und ihre Freude an geistigen Beziehungen mit dem Ausland. Kein Wunder, daß Rumänien unter den Balkanländern so ziemlich an erster Stelle stand. Leicht und heiter war das Leben in seinen mit Korn und Herden gesegneten Gefilden. Heute dagegen ist alles trübselig, alle sind sorgenvoll, schweigsam und schlecht gekleidet. Wie könnten die enteigneten Grundbesitzer und Industriellen, die von Wohlhabenheit zu einem Pariadasein hinabsanken, auch anders sein? Oder sollen die zahlreichen aus Amt und Würden gejagten Staatsbeamten oder die fast ausnahmslos aus den Berufslisten gestrichenen Ärzte und Advokaten etwa vergnügt sein? Noch bedenklicher stimmt es aber, wenn man nach und nach entdeckt, **daß auch die Arbeiterschaft völlig verbittert ist, vielleicht sogar mehr als alle anderen.**

In dem ehedem an Vieh und Getreide so reichen Rumänien ist Fleisch heute eine Seltenheit geworden. Das Brot ist schwarz und schlecht. Man fragt schon gar nicht mehr, wohin die Landeserzeugnisse kommen, weiß man doch nur zu gut, daß das meiste und Beste nach Rußland verschwindet, und daß der Rest „im Austausch" an die befreundeten „Volksrepubliken" geht.

Überall herrscht düsteres Schweigen. Ich beobachtete einen „Festzug" von tausenden Arbeitern, der sich zur Feier irgend eines Ereignisses durch die einst so glänzenden Hauptstraßen von Bukarest bewegen mußte und einem Leichenzug ähnlich war. Die Teilnehmer wußten alle, daß Murren, ein unbedachtes Wort, der leiseste Verdacht genügen, damit einer seine Arbeit verliert, oder, was nur zu häufig vorkommt, völlig von der Bildfläche verschwindet. Und dann wagt man noch nicht einmal zu fragen, was aus ihm geworden ist. Ob er in ein Konzentrationslager geworfen oder in russische Bergwerke verschleppt wurde, erfährt niemand. Etwas Geheimnisvolleres und Entsetzlicheres als den rumänischen Polizeiapparat gibt es auf der ganzen Welt nicht. Es ist immer das gleiche: bei den sanften Völkern wüten die Spitzel und „agents provocateurs" noch unbarmherziger und bestialischer als einst die Nazi.

Die Bauern machen in Rumänien achtzig Prozent der Bevölkerung aus. Das alte patriarchalische System, mehr unfähig als ausbeuterisch, hat sie passiv und geduldig gemacht. Dessenungeachtet scheint die Erbitterung bei ihnen noch größer zu sein als bei den Arbeitern."

Er tanzte auf zwei Hochzeiten . . .

Wer von uns Rumäniendeutschen hätte nicht noch vor 1940 von Emmerich Stoffel gehört, den ohne Rücksicht auf charakterliche Eigenschaften ein rücksichtsloser, politischer Geltungsdrang beseelte. Das hatte sich sehr bald herumgesprochen. Er hatte sich vorerst in der von den Ereignissen in Deutschland beeindruckten neudeutschen Bewegung in Rumänien (Banat) versucht. Er setzte sich nicht durch, weil seine persönliche, politische und propagandistische Substanzwirkung nicht ausreichte, um Männern wie Fritz Fabrizius und Andreas Schmidt Konkurrenz machen zu können. Er schmollte und zog sich zurück.

Und nun bringt der in der Volksdemokratie Rumänien erscheinende „Neuer Weg" in der Nr. 522 vom 1. Dezember 1950 eine Darstellung der Persönlichkeit Emmerich Schmidts und seiner Verdienste um das Deutschtum in Rumänien.

Nachdem er sich bei den „Nazi" nicht hatte durchsetzen können, schreibt jetzt diese Zeitung, daß sie mit diesem Bericht das Bild „eines antifaschistischen Streiters" entwirft.

Aber Stoffel (der Name kommt auch in allen deutschen Bauernliedern vor) war nicht so dumm, sich nur auf eine Richtung festzulegen. Gleichzeitig hatte er nicht nur zur kommunistischen Untergrundbewegung in Rumänien Beziehungen angeknüpft, sondern auch zur „Siguranta", der rumänischen Sicherheitspolizei, der er jahrelang Informationen über ihm persönlich unbequeme Kommunisten lieferte.

Und trotzdem ist er heute „persona grata". Denn die Kommunisten von damals sind nicht die Kommunisten von heute! Charakter ist in der rumänischen Volksrepublik nicht unbedingt.

Nun ist er Sekretär des Exekutivausschusses des Deutschen Antifaschistischen Komitees und Ministerialrat im Nationalitätenministerium. Er wurde nun neugewählt als Vertreter für Hermannstadt. Seine nazistische Vergangenheit aber, die allerdings einseitig blieb, scheint er restlos vergessen zu haben.

Achtung.
Volksdeutsche aus Steiermark!

Die Aufnahme für katholische Volksdeutsche zur Auswanderung in die USA. findet jeden Montag bei „N. C. W. C." (Frau Dr. Morokutti), IRO, Graz, Landhausgasse 7, statt.

Sărbătorirea Zilei de 8 Noembrie

La Salzburg

Ziua de 8 Noembrie, ziua Sfinților Arhangheli și onomastica M. S. Regelui Mihai I, a fost un prilej de reculegere pioasă și de regăsire pe linia tradiției strămoșești a tuturor refugiaților români din Salzburg. La Căminul românesc, Pr. Dr. Florian Müller a oficiat un Te-Deum implorând ajutorul cerului pentru Majestatea Sa. In cuvântul rostit de președintele Comitetului Român s'a exprimat credința vie a tuturor în victoria cauzei românești, condusă de regele care poartă printr'o coincidență fericită numele Arhanghelului Mihail, căpetenia oștilor și apărătorul tronului ceresc.

La München

Festivitatea a fost organizată de Asociația Generală a Studenților Români din Germania și pe lângă Românii din zona americană au participat și delegații Germanilor originari din România. Te-Deum-ul a fost oficiat de Pr. Dr. Flaviu Popan iar cuvântul festiv a fost rostit de dl. Dr. Constantin Sassu, președintele Comitetului Central al Românilor din zona americană, care în numele unui neam călit prin suferință și renăscut în spirit a urat Majestătii Sale revenirea neîntârziată pe tron, ca Rege eliberator, împlinind năzuințele curate ale Neamului.

La Linz

La chemarea organizației „ACRAS" un mare număr de Români și de Germani din România s'au adunat în sala „Jägermayer" din Linz-Froschberg, în seara zilei de 11 Nov., pentru a sărbători ziua Sf. Arhanghel Mihail, onomastica M. S. Regelui.

După un program de muzică românească, executat de orchestra simfonică a Intreprinderilor Comunale din Linz, sub conducerea Dlui Hans Duhatschek, au vorbit despre însemnătatea zilei dnii: Ing. Leonte Cojocaru, președintele ACRAS și Gheorghe Gheorghiu, secretarul-general al organizației.

La Madrid

Românii din Spania s'au adunat în biserica Fraților Mercedari din Madrid, unde serviciul divin a fost ținut în limba română de R. P. C. J. Orduna. Sfinția Sa a rostit apoi și o scurtă predică subliniind însemnătatea zilei și exprimând speranța că Sf. Arhanghel va isgoni în curând în fruntea oștilor desrobitoare, hoardele cotropitoare ale lui Lucifer.

După serviciul divin, cei prezenți au decis să se constituiască în „Comunitatea Românilor din Spania" însărcinând un comitet provizoriu cu îndeplinirea formelor legale pentru obținerea personalității juridice și cu redactarea unui proect de statut, urmând ca prima adunare generală a Românilor din Spania să aibă loc în luna Ianuarie 1950.

Studenții Români din Graz *s'au adunat în ziua de 18 Noembrie 1950, în sala festivă din „Studienhaus" pentru a constitui secțiunea locală a organizației „Astru" (Asociația Studenților Români Uniți).*

După cuvântul de salut adresat de studentul medicinist Teodor Lucasievici, a vorbit Părintele Dr. Ion Florian Miller, schițând un program de activitate pentru noul an școlar.

Dl. avocat Ion V. Emilian, consilier cultural al Misiunii Române Unite pentru Austria, a vorbit studenților despre misiunea ce va reveni intelectualilor după eliberarea țării, iar Dl. Mihail Giurea a adus salutul studenților români din Salzburg.

A doua zi, la serviciul religios oficiat pentru studenții români în capela carmeliților din Graz, în afară de cei 62 studenți din „Astru", au participat și ceilalți studenți, fără deosebire de confesiune.

Radio Vatican, pe lungimile de undă 19,87, 25, 55, 31 10 și 196 m. emite de trei ori pe săptămână în limba română: Duminica la ora 18,45 o conferință pentru țară, Lunea la ora 15,00 știri din lumea catolică, iar Miercurea la ora 18,45 o revistă a presei.

Odată pe lună, în cea de a 4-a Duminică se transmite la ora 10,00 o liturghie românească.

Poez'i de Eminescu

In colecția Cuadernos Hispanos-Rumanos editată de Asociația Hispano-Română a apărut o splendidă ediție a Poeziilor lui Eminescu.

Este a cincia publicație din seria acestor caete editate de atât de tânăra, dar tot pe atât de activa Asociație.

Celelalte patru, publicate în limba spaniolă, urmăreau să facă cunoscut în Spania poporul român, înfățișând aspecte ale problematicei dreptului românesc. Noul volum tipărit în excelente condiții grafice este pentru noi, pentru pribegii români și deschide seria publicațiilor în limba română.

Este în pregătire, pe linia aceleiaș rodnice activități și o antologie a scrierilor politice ale lui Eminescu. Se umple un gol în viața noastră culturală a exilaților.

Românii Americani răspund refugiaților români din Austria

In urma apelului lansat de toate organizațiile românești din Austria, au început să sosească ofrandele fraților noștri români-americani.

Toți cei cu inima caritabilă, care au știut să sară, ori când și ori unde, în ajutorul celor căzuți în nenorocire, s'au alăturat și de data aceasta, operei de binefacere, pe care au întreprins-o și o continuă fără preget, toți aceia ce nu și-au uitat nici obârșia și nici datoria. A ajuta fără a aștepta la rându-ți să fii ajutat, fără a aștepta ceva în schimb, este o faptă cu adevărat creștinească. De aceea vom găsi mereu loc în coloanele ziarului nostru pentru toți acei confrați, adepți ai parabolei samaritene.

Un lăudabil început a făcut Societatea culturală și de binefacere: „Viitorul Român" din La Canada, California, de sub președenția Dlui I. Chismaș, secretară fiind Dna Pearl J. Brezean, care au anunțat expedierea a 13 pachete (4 cu alimente si 9 cu îmbrăcăminte).

Donatori au fost pe lângă Dna și Dl. Brezean, Dna Estina Man, Dl. I. Domnar, Dl. Dr. H. Mulligan, precum și americanul E. C. Kusterer.

Pe măsură ce se vor anunța și alte donațiuni, le vom publica spre lauda donatorilor și mulțumita refugiaților primitori.

Lista donatorilor în co'ecta facută de „Prietenii Refugiaților"

(continuare)

I. In Indiana Harbor, Ind.

31.	Fam. I. Ciuchina	5 D.
32.	E. Ciurchina	2 „
33.	Fam. Zack Lazăr	3 „
34.	Fam. I. Boldi	3 „
35.	Fam. S. Bogolia	3 „
36.	I. Tarog	1 „
37.	Fam. S. Bogolia	1 „
38.	I. Rusu	1 „
39.	Fam. S. Matei	1 „
40.	D. Sapsic	5 „
41.	I. Crețu	1 „
42.	M. Senchia	2 „
43.	I. Zalin	1 „
44.	Fam. G. G. Lugojan	3 „
45.	Fam. N. Baba	3 „
46.	I. Stoica	2 „
47.	Fam. I. Cosor	2 „
48.	I. Beu	1 „
49.	Fam. P. Subiciu	5 „
50.	Fam. S. Terket	5 „
51.	Fam. A. Kovan	2 „
52.	Fam. G. Paveliu	3 „
53.	Fam. B. Danciu	2 „
54.	Soc. Transilvaneana	25 „
55.	Fam. S. Barna	2 „
56.	Fam. G. Găpățână	5 „
57.	Z. Cristea	5 „
58.	Fam. I. Idu	5 „
59.	Fam. W. Serbescu	5 „
60.	Fam. G. Balog	5 „

Publicarea listei continuă.

La Romanité des Roumains

(suite)

organisation d'état. Ce sont là les origines des Aroumains. Dans deux régions le déplacement des Roumains se déroula en direction septentrionale. Des embouchures du Danube où s'était produit le premier choc entre la population romane et les Bulgares, les Roumains se dirigèrent vers le nord, se mêlant aux anciennes tribus slaves qui habitaient l'avant-terre des Carpathes, et là se déroula un procès extrêmement significatif pour le problème de la romanité des Roumains. Les slaves que je viens de mentionner, employaient déjà, à leur manière, le latin vulgaire comme langue de communication. Ne connaissant pas l'expression latine qui désigne la paupière, par le simple fait qu'en latin vulgaire on ne faisait pas toujours une distinction très nette entre gena, palpebra „paupière" et cilium „cil", ils latinisèrent le mot correspondant de leur propre vocabulaire, à savoir pohlupa, qui, transformé selon les règles de la phonétique roumaine, survit encore de nos jours dans quelques dialectes de la Mountenie orientale. Mais ce mot pseudolatin était en contradiction avec le système phonétique purement roman. Devant des consonnes labiales (comme -p-) un u bref (comme dans pohlupa) n'existait pas, au lieu de prononcer autumnus, on prononçait en latin vulgaire atomnu. En outre -h- intervocalique avait disparu depuis longtemps de la langue latine parlée. Or, en adoptant de leur part l'expression qu'ils entendaient chez leurs nouveaux voisins d'origine slave, la population romane, qui avançait en direction nord, adapta le mot à sa manière de prononcer, substituant à la forme slavo-romane plehupa la forme rectifiée pleopa, qui aboutit finalement à la forme moderne littéraire pleoapă. C'est un fait de réaction linguistique romane qui démontre, à n'en pas douter, la profonde latinité des ancêtres des Roumains. La migration de cette population danubienne s'étendit jusqu'au nord de la Moldavie, et continua, dans la suite, vers le nord-ouest de la Transylvanie, où se produisit la première jonction avec les Roumains qui entretemps y étaient arrivés venant du centre roman des Muntii Apuseni.

Un peu plus tard qu'à l'est, se répétèrent les événements décrits dans les régions occidentales de l'ancienne aire romane sud-danubienne, surtout dans la vallée du Timoc, où la romanité était profondément enracinée. La poussée des Bulgares obligea la population romane à émigrer. Une partie se dirigeait vers le sud — les ancêtres des Méglénoroumains — l'autre vers le nord. Passant par le Banat, où ils s'établirent en partie, ils avancèrent jusqu'aux Muntii Apuseni, où ils rencontrèrent la population autochthone romanisée, à laquelle j'ai déjà fait allusion à plusieurs reprises. Celle-ci, qui à l'époque de la première invasion des Slaves s'était retirée dans les montagnes, était descendue dans l'entretemps dans les vallées abandonnées en partie par les envahisseurs, et s'était même étendue vers le nord, jusque dans la région de Maramourech, où se réalisa la réunion avec les anciens émigrés des embouchures du Danube. C'est de la fusion de ces trois foyers de romanité, dont les parlers différaient en certains détails, qu'est sortie la langue roumaine d'aujourd'hui.

Les enclaves slaves qui existent encore de nos jours dans certaines régions de l'ancienne Dacie n'ont rien à voir avec les événements que je viens de rappeler. Il s'agit là d'immigrations secondaires qui se produisirent au moyen âge et même plus tard. L'ancienne population slave, dont les vestiges survivent dans les noms de lieu et les mots d'emprunt de la langue roumaine, s'est fondue dans la population romane, en tant qu'elle n'avait pas volontairement abandonné les endroits de leur premier établissement. Malgré toutes les tribulations auxquelles la nation roumaine avait été exposée au cours des siècles, les Roumains ne sont pas devenus des Slaves. Au contraire, ils ont su s'assimiler les éléments étrangers qui ne cessaient pas d'affluer dans leur pays. Seuls les Magyars et les Allemands ont conservé leur nationalité. Mais dès l'époque où ces deux nations font leur entrée dans l'histoire de l'Europe orientale, il n'y a plus d'„énigme" roumain. Les sources historiques prennent la place des sources linguistiques.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.